

รายงานการประชุม
สภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๕

(สมัยสามัญ สมัยที่สอง)

วันศุกร์ที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๑

ฉบับสำนักงานพิมพ์

ครั้งที่ ๑๕ ถึง ครั้งที่ ๓๒ (สมัยสามัญ สมัยที่สอง) พ.ศ. ๒๕๖๑

๒๕/๒๔๘๑ (สามัญ) ชุดที่ ๓

๑. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ การเดินเรือ ในน่าน
น้ำสยาม (ระเบียบที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๘๑
(พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๖๓๗-๑๖๔๘
๒. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ ควบคุม การขาย ยา
(ระเบียบที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณา
เป็นวาระที่ ๓-๓) ๑๖๔๘-๑๖๖๘
๓. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ โคนเงินในงบประมาณ
ประจำปี พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๑๖๖๕-๑๖๗๓
๔. เรื่องร่าง พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม
พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๑๖๗๔-๑๖๘๓
๕. เรื่องร่างพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำ (ระเบียบ
ที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ๑๖๘๓-๑๖๘๗
๖. เรื่องร่างพระราชบัญญัติเทศยาส พุทธศั-
กราช ๒๔๘๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๖๘๗-๑๗๐๖
๗. เรื่องร่าง พระราชบัญญัติสภา จังหวัด พุทธ
ศักราช ๒๔๘๑ (พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๗๐๖-๑๗๑๕
๘. เรื่องร่างพระราชบัญญัติ การ ทะเบียนคนต่าง
ค้ำว (ระเบียบที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑
(พิจารณาเป็นวาระที่ ๒-๓) ๑๗๑๕-๑๗๑๗

รายงานการประชุมสภาผู้แทนราษฎร

ครั้งที่ ๒๕/๒๔๘๒ (ด้ามัญ) สมัยที่ ๒ ชุดที่ ๓

วันศุกร์ ที่ ๒๔ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑

ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม

เริ่มประชุมเวลา ๑๕.๓๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: วันนี้มีสมาชิกมาประชุม ๑๓๔ คน เป็นองค์ประชุมแล้ว ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบเรื่องหนึ่ง คือได้รับหนังสือจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ฉบับหนึ่งว่า ยืนยันการพิจารณาว่า รายงานเพิ่มเติมว่า เจ้าหน้าที่ได้จับตัวนายพันเอก หลวงชำนาญยุทธศิลป์ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรประเภทที่ ๒ มาควบคุมตัวไว้ในภวนตกรรทำผิดฐานกบฏตั้งแต่วันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๔๘๑ ทั้งรายงานมาเพื่อทราบ

ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการเค้นเรือในน่านน้ำสยาม (ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมการการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้พิจารณาในวาระที่ ๒ และที่ ๓ ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: พระราชบัญญัติการเดินเรือในน่านน้ำสยาม
(ฉบับที่ ๖) พุทธศักราช ๒๔๘๑ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สพรณบุรี): มาตรา ๕ นี้ข้าพเจ้า
ได้แปรญัตติแต่จะเพราะอนมาตรา ๔ ซึ่งร่างเดิมมีความว่า "เรือที่มิใช่
เรือกลขนาดต่ำกว่า ๒๕ ทาย" นั้น ขอแก้ไขเป็น ๑๐๐ ทาย แต่กรรมมา-
ธิการไม่เห็นพ้องด้วย โดยอ้างว่าเป็นการแก้หลักการ เพราะฉะนั้น
ข้าพเจ้าจึงขอสงวนไว้ เพื่อขอให้สภาฯ นี้ได้วินิจฉัยว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิ
ที่จะแปรญัตติได้ แค่ไหนเพียงไร เพื่อสะดวกแก่ความเข้าใจ และให้
กระจ่างแจ้ง

ในการที่ข้าพเจ้าจะอภิปรายต่อไปนั้น ข้าพเจ้าใคร่จะยืนยันถาวร
ถึงนโยบายของรัฐบาลที่ได้แถลงไว้คือสภาฯ นี้แล้วว่า เมื่อสภาฯ นี้ได้
ไว้วางใจรัฐบาลแล้ว รัฐบาลจะเข้าบริหารงานในชั้นแรกนั้น จะได้มี
การปรับปรุงภาวการณ์หลายประเภทเพื่อให้เป็นธรรมแก่สังคมเป็นอย่างดี
ที่สุด เมื่อรัฐบาลได้เข้าบริหารงานแล้ว ก็ได้เริ่มปรับปรุงภาว-
การณ์หลายอย่าง มีอาทิเช่น อภิปรายสิทธิการ และประมวลรัษฎากร
เหล่านี้ เมื่อพิจารณาให้ละเอียดแล้ว รู้สึกว่าเป็นธรรมอย่างที่สุด
แต่ครั้นเมื่อมาถึงร่างพระราชบัญญัตินี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นไม่ เป็นธรรม
เท่าใดใน วันที่ สภาฯ นี้จะได้ รับหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัตินั้น
ข้าพเจ้าได้พยายามอย่างยิ่งในการที่จะคัดค้านไม่ให้สภาฯ นี้ได้ รับหลักการ

นำหนักค่ากว่า ๑๐๐ หาบลงมา เมื่อเป็นเช่นนั้นรัฐบาลเห็นว่า จะต้อง
 การช่วยเหลือราษฎรที่อยู่ในเขตที่มีผลลกรุงเทพฯ ตามที่ข้าพเจ้ากล่าว
 แล้ว เพื่อให้ไม่ต้องเสียเงินค่าธรรมเนียมเรือที่น้ำหนักค่ากว่า ๒๕
 หาบลงมา จึงได้เสนอร่างพระราชบัญญัติคนเข้ามาเพื่อปรับปรุงมิให้
 มีเรือซึ่งมีน้ำหนักค่ากว่า ๒๕ หาบลงมาไม่ต้องเสียเงินค่าธรรมเนียม
 การทรวรัฐบาลกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการเหมาะและดีอยู่
 แล้ว ก็แปลว่าต้องการปลดเปลื้องภาระผู้ ที่เสียภาษีอยู่แล้วไม่ต้องเสีย
 แต่ทว่าในขณะเดียวกันนั้น รัฐบาลจะกลับมามองมาคราหนึ่งเป็นการ
 บังคับราษฎร ที่เขาไม่เคยต้องเสียภาษีอยู่แล้ว ให้ต้องเสียภาษีขึ้นอีก
 กล่าวคือผู้ ที่อยู่นอกเขตกรุงเทพฯ นั้น ผู้ ที่ไม่ต้องเสียในเรือซึ่งค่า
 กว่า ๑๐๐ หาบลงมาต้องเสีย ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่เป็นธรรมแก่สังคม
 ในการกระทำเช่นนั้น กล่าวคือ เราจะช่วยเหลือส่งเสริมพลเมืองอีกส่วน
 หนึ่งซึ่งเขินส่วนน้อย แต่ว่าเราจะไปพยายามบังคับพลเมืองอีกส่วนหนึ่ง
 ซึ่งเขินส่วนมากให้มาเขินลำคยเดียวกันนั้น ให้เป็นธรรมต่อสังคมได้
 อย่างไร

ยิ่งกว่านั้นเราจะแลเห็นได้ว่า ที่ไม่เป็นธรรมนั้นคือผู้ ที่ตั้งบ้าน
 เรือนอยู่ในเขตที่มีผลลกรุงเทพฯ นั้น เท่าที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วก็มีอยู่
 ๕-๖ จังหวัดเท่านั้น แต่ส่วนอยู่นอกมณฑลกรุงเทพฯ มีถึง ๖๐ จังหวัด
 เช่นนี้ พลเมืองย่อมมากมายผิดกว่ากันเขินอย่างมากทีเดียว เมื่อเป็น
 เช่นนี้แล้วเราจะเอาพลเมืองที่น้อยไปให้ ใดรับความขมขื่นแก่สังคมควรที่

ทางรัฐบาลจะแก้ไขเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในเขตคมนทลต่างจังหวัด ก็ไม่ต้อง
 เสียค่าธรรมเนียบภาษีเรือ ในเมื่อผู้ใดมีเรือซึ่งมีน้ำหนักต่ำกว่าร้อย
 ตายลงมา ก็ขอให้กระทรวงคมนาคมกับคมนทลชนนออก เช่นนายข้าพเจ้าจึง
 เห็นว่าเป็นธรรมดา กวรถักแต่เช่นนี้กลายเป็น การปลุกเสก แลออกจากรถ
 ข้างของคนหนึ่ง แต่เขาไปให้แก่อีกคนหนึ่งเช่นนี้ ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าไม่
 เป็นธรรมดา

นอกจากนี้ยังมีอีกว่า ฝ่ายกระทรวงมหาดการเห็นว่าที่ข้าพเจ้าแปรญัตติ
 ไปนั้นเป็นการผิดแบบ แต่การที่จะผิดแบบหรือไม่ผิดแบบนี้ ข้าพเจ้า
 ไทว่าจะขอให้ที่ประชุมสภาฯ นั้นวินิจฉัย ข้าพเจ้าไม่สันทัดที่จะทำไต่หรือไม่ว่า
 เพราะในนโยบายทั่วไปของรัฐบาล มีว่า เพาะจะปรับปรุงภาษีให้
 ธรรมแก่สังคม การที่รัฐบาลปรับปรุงภาษีอากรนั้น ถือว่าคือต้องการให้
 เป็นธรรมแก่สังคมเหมือนกัน แต่โดยนัยที่ข้าพเจ้ากล่าวมาแล้วนั้น ขอ
 ให้ที่ประชุมได้โปรดวินิจฉัยว่า การที่รัฐบาลทำเช่นนี้เป็นธรรมดา
 สังคมหรือไม่ ซึ่งในเรื่องที่จะผิดหรือไม่ผิดแบบนี้ ก็ให้ถือว่าแบบกษ
 ธรรมนั้นอะไรสำคัญกว่ากัน และข้าพเจ้าหาญกล้าที่จะโต้แย้งอย่างเต็มที่
 ก็เห็นว่า รัฐบาลมีความมุ่งหมายที่จะปรับปรุงภาษีอากรให้ เป็นธรรม
 และไม่ใช้ให้ เป็นแบบ และไม่ถือว่าแบบนี้จะเห็นของสำคัญยิ่งกว่าการ
 เป็นธรรมต่อสังคมไป ข้าพเจ้าถึงกับนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ขอเสนอแปร
 ญัตติไว้

ลึกลับประการหนึ่ง เราจะแลเห็นได้ว่าในมาตรา ๖ วรรค ๒ นั้นเอง
 ปรากฏว่าเรื่องกลของสิทธิที่ใช้เพื่อประโยชน์ในการถือกรรมของคน
 ซึ่งมีขนาดต่ำกว่า ๓ ตันกรอสส์ ใช้เครื่องยंत्रกำลังไม่เกินกว่า ๗ แรง
 ม้า ให้อยู่ในไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียมออกใบอนุญาต แต่ต้องรับ
 อนุญาต เมื่อพิจารณาแล้ว เราจะแลเห็นว่าแม้แต่เวลาที่เขียนครุ
 ยंत्रแต่ก็สำหรับประกอบกิจการถือกรรมสำหรับถือกรรมนี้ เราจึงมี
 ยกเว้น เพียงแต่เราต้องการให้เขาจดทะเบียน แต่ก็ไม่ต้องการ
 ธรรมเนียมจากเขา ก็โดยเดาสำหรับเรือประชาชนที่ใช้ทั่ว ๆ ไปใน
 มณฑลชั้นนอกนั้นก็น่าหนักต่ำกว่า ๑๐๐ ตาย ปลูกก็เป็นเรือของ
 ราษฎรใช้เกี่ยวกับกิจการกรรมเหมือนกัน เช่นในตึกนั้นก็ใช้เกี่ยว
 หมายฟางมาใส่สัตว์พาหนะหรือใช้ค้ำพินอะไรต่าง ๆ มาให้แก่ครอบครัว
 เช่นนี้ เมฆเช่นเช่น เขาเห็นว่าเป็นการสมควร อย่างยิ่งที่เราจะยก
 เว้นให้เขาด้วย

ทวิยเหตุเช่นนี้แหละ ข้าพเจ้าจึงขอสงวนการแปรญัตติในมาตรา
 นี้ไว้มาแสดงในสภาวนี้ ขอความชดชากในสภาวนี้ลดครึ่งหนึ่ง
 ว่าสมาชิกทั้งหลายผู้ที่ได้เคยเห็นความเป็นไปของชนบททั่ว ๆ ไปคง
 จะมีความเห็นพ้องต้องกันกับข้าพเจ้าที่ใดแปรญัตตินี้ด้วย

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรรมวิธีการ) : ที่ท่านสมาชิก
 เมื่อนั้น ทวีกรรมวิธีการเองก็เห็นใจ แต่ที่หนักกว่าที่กรรม
 การจะมา ไม่ใช่เพื่อประโยชน์ประจักษ์ให้ เห็นกรรมแก่สังคม หลักการนี้

กล่าว “ แก้ ไซ้เพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำสยามของ
 มาตราที่เกี่ยวกับการออกใบอนุญาตให้เหมาเรือสมชงชน” ไซ้ไซ้ปรับยั้ง
 ภายใต้ เช่นธรรมแก่สังคม และนอกจากนั้นในหลักการยังมีข้อไปว่า
 “ จะเพาะอย่างยังเกี่ยวกับเรือขรรทุกสินค้าและเรือเล็ก คือ ๑. ยก
 วนเรือขรรทุกสินค้าและเรือเล็กขนาดต่ำกว่า ๒๕ ทยลงมาไม่คองวีย
 ใบอนุญาตเหมือนกันหมดทวาราชอาณาจักร ” นั้นกรมาธิการไควีย
 หลักการอื่นมาพิจารณา ก็แลเห็นว่าทางสภา ฯ ที่ไคผ่านหลักการอนัน
 ระยอมยกเว้นให้ จะเพาะเรือต่ำกว่า ๒๕ ทยเท่านั้น เพราะฉะนั้นเรือ
 ไคที่เกินขนาดก็ไม่มีอำนาจที่ระอนุญาตให้ ไค ทัวยเหตุนี้แท้จริงแล
 เห็นว่าไม่ถูกต้องกับหลักการที่สภา ฯ ไครับมานันเอง

ประธานสภา ฯ : ซ้าพเจ้าจะขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ ไคเห็น
 ว่าควรระเขียนไปตามร่างที่ กรรมาธิการเสนอมา ขอไค ไคปรคยกมือชน
 สมาชิกยกมือ ๕๐ คน

ประธานสภา ฯ : ผู้ ไคไม่เห็นค้วย ขอไค ไคปรคยกมือชน
 สมาชิกยกมือ ๑๔ คน

ประธานสภา ฯ : เห็นอันว่าให้เขียนไปตามร่างของกรรมาธิการ
 เลขานุการสภา : มาตรา ๖

๑๕.๕๐ น.

ร.ต. ลมัย กฤษณภักดี (ปฐมธานี) : ในมาตรา ๖ นั้น

ข้าพเจ้าขอแปรญัตติไว้ คือเกี่ยวกับ เรื่องเรือของสงฆ์ ที่ข้าพเจ้าขอ
 แปรญัตติมีความว่า คือให้เติมในวรรคที่ ๒ ของมาตรา ๖ ข้อท้าย
 คำว่า “ การกสิกรรมของตนเอง ” คือระหว่าง คำว่า “ ของตน
 เอง ” กับคำว่า “ ซึ่งมีขนาดต่ำกว่าสามตันกรอสส์ ” มีความว่า
 “ หรือเรืออันเป็นสาธารณสมบัติของอารามละหนึ่งลำ ต้องใช้ ในวิถีโดย
 แท้นยแต่เจ้าชาวสาขินไปโดยลำกบ ” เหตุผลที่ข้าพเจ้าขอแปรญัตตินี้
 ด้วยความเห็นใจในเรื่องความจำเป็นของสงฆ์ เพื่อว่าสงฆ์จำเป็นต้อง
 ไปในกิจวัตร เพราะกิจวัตรอันนี้ถ้าจะผูกไปในทางฝ่ายปกครองแล้ว ก็
 มีส่วนหนึ่งที่จะเกี่ยวแก่ในทางบริหาร คือสนับสนุนช่วยแก่การปกครอง
 ส่วนหนึ่งเหมือนกันที่จะทำให้พลเมืองของเรา ประทับใจด้วยศีลธรรมอันดี
 ความคำสั่งสอนทางฝ่ายพระพุทธศาสนา คือน้อมมีศรัทธาใจแก่พลเมืองให้
 มีศีลธรรมอันดี ซึ่งข้าพเจ้าไม่จำเป็นจะต้องกล่าวมากไปกว่านี้ ในชั้น
 ยื่นขึ้นแปรญัตติ นี้ข้าพเจ้าก็ขอรุ สักขอขอบคุณท่านคณะกรรมการ
 คือคณะกรรมการเองท่านใดที่ตกลงใจและเห็นใจเหมือนกันว่าจะแก้ไข
 ในชั้นนี้ท่านใด ก็ขอหาความนี้ตกลงแล้ว ก็จะแปรให้แล้ว แต่ว่ายัง
 หาคำว่า “ เจ้าอาวาส ” ยังหาไม่ได้ แล้วให้ข้าพเจ้าเที่ยววิ่งไปหา
 คำตามสำนวนทั่วราชอาณาจักร ข้าพเจ้าก็ไปเที่ยวขวนขวายแล้ว คือไปเฝ้า
 สมเด็จพระสังฆราชและมหาเถรสมาคม ก็ไปเฝ้าศัพท นมา ครั้นเฝ้า
 ศัพท นมา เรื่องก็แปรยกไปอย่างนเสียดอก โดยฝ่ายรัฐบาล คือผู้แทน
 รัฐบาลอีกท่านหนึ่งไม่ลงความเห็นด้วย เพราะเกรงไปว่าในข้อความ ๓

ประการ คือ เกรงไปว่าเรือของสงฆ์นั้นอาจจะเกิดไปชนกันได้ เพราะ
 คนในสงฆ์เขาเป็นระตือขงชนโรงชินศาล ในประการนี้ข้าพเจ้าก็โต้แย้ง
 แล้วว่า จริงอย่าถ้าหากว่าระตือถากวชนกัน และสงฆ์จะเกิดเกิดครั้น
 เช่นนี้ ข้าพเจ้าก็แก้ ไปว่าสงฆ์จะไม่กระทบกระเทือนเลย เพราะว่าเรือ
 นั้นเป็นฝ่ายสาธารณสมบัติไม่เกี่ยวกับสงฆ์ สงฆ์เขามุ่งไปตามคำนิมนต์
 ตามคำอาราธนาของปวงชนชาวสยามเท่านั้นให้ไปในพิธีต่าง ๆ สงฆ์
 ไม่เกี่ยวของด้วย ผู้ที่รับผิดชอบ ก็คือเรียกง่าย ๆ ว่า มรรคทายกหรือ
 ผู้ควบคุมเรือ ก็คือทายก ขอนักตกไป

ข้อที่ ๒ ก็คิดว่าเกรงว่าจะไม่เสมอภาคเสียแล้ว คืออาจะมีศาสนา
 อะไร เช่นแขก ฝรั่งเศส ฮะไรไม่ทราบ ข้าพเจ้าน่าจะเอาใจมากที่เดียว
 เราเป็นคนไทย แล้วเราก็มีเขตราช มาตรา ๓ แห่งรัฐธรรมนูญก็
 ปรากฏอยู่แล้ว เรายังต้องเทอศรัฐธรรมนูญ และเคารพศาสนาของเรา
 เราไม่สละทีเดียว แม้แต่เราจะกานา ประเทศอย่าง อังกฤษ หรือญี่ปุ่น
 เป็นต้น เขาก็มีสภาก็จะต้องเคารพศาสนาของเขาเต็มที่ ตลอดจน
 เครื่องสักการบูชา เขายังยอมผ่อนจนภายหลังต่าง ๆ โดยไม่ต้องเก็บภาษี
 อะไรเลย นอกจากนั้นศาสนาอันยังไม่ยกเว้นให้ ก็ทำไม่แล้วศาสนา
 ไทยเราจะต้องคุ้มครองไปมากมาย แล้วก็ในกรณีเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้
 เราไม่เอาพหุศาสนาของเราหรือ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าก็รู้สึกอวดใจ
 ที่สภากคนไทยของเราปรวตก เมื่อนักถึงข้อนี้ขึ้นมา

ประการที่ ๓ ก็คิดว่าเสียมรรยาท ที่ส่วนจะขอเรือย่นครพรร

เกยวผู้หญิง หรือเขาจะไปใช้มีรถท้าวาน หรือมีใครระแอบอ้าง นั้น
 เป็นเรื่องเช่นรายเท่านั้น ซึ่งมหาเถรสมาคมมีหน้าที่สอดส่องอยู่แล้ว ถ้า
 หากว่าสงฆ์องค์ใดทำไม่ถูกต้องกาละเทศะ ก็มีการลงโทษกัน นั้นเป็น
 เรื่องอีกรายหนึ่ง ซึ่งเราไม่จำเป็นจะต้องไปเจาะจงว่าเป็นอย่างไรนั้น
 เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ ถ้าหากว่าเรามาใจที่จะตั้งช่วยบำรุงพุทธศาสนา
 ด้วยความจริงใจแล้ว เราอาจจะวาง ถักตาเป็นเรื่อง เป็นราวไปก็แล้ว
 ข้าพเจ้าเห็นว่าถ้าเราจะให้กันแล้ว ไม่จำเป็นจะต้องพิโยกพิณเขตต์ต่างๆ
 เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจำเป็นจะต้องสงวนในข้อนี้ไว้ ก็ด้วยความเคารพต่อ
 พุทธศาสนานั่นเอง จึงมาคิดว่าชาติของเราจะคงอยู่ได้ ด้วยศาสนาเป็น
 หลัก ทุกเหล่าชนมชนจะคงอยู่ได้ ก็ต้องมีสิ่งใดเป็นหลัก คนไทย
 ที่รวมกันอยู่ได้ก็เพราะพุทธศาสนาเอง ถ้าไม่มีพุทธศาสนาคนไทย
 เราจะมาน้อยในถิ่นใดอย่างไร จำเป็นอยู่เองจะต้องทำนุบำรุงศาสนา
 จะเลิกอยู่ได้ก็ด้วยวิญญานเป็นหลัก เมอวิญญานไม่เป็นผูกถือ เป็นผู้นำ
 ใครเล่าจะเป็นผู้นำ

ความจริงข้าพเจ้าได้พยายามมาเป็นนักเป็นหนา ตั้งแต่ชั้นสภา
 จังหวัด ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นแม่พวงพระเลย ข้าพเจ้าปฏิญาณตนเสีย
 เลยว่าจะไม่คำศย์เรือนครของพระตลอดชีวิต ข้าพเจ้าไม่ใช่เป็นแม่
 พวงพระทีเดียว ความจริงข้าพเจ้ารู้สึกขอบคุณกรรมมาธิการตลอดจน
 ท่านประธานสงฆ์มาว่ารู้สึกกระตือกระร้อน ข้าพเจ้าขอยืนยันว่าข้าพเจ้า
 ได้กราบเรียนท่านวิญญานมนตรีว่ากัระทรวงการคลัง ซึ่งเป็นคณะวิญญาน

ท่านว่าถูกต้อง ถ้าหากว่าเป็นเรื่องนครของอาราม ของศาสนสมบัติ
 ในตัวกรมศรทศเคียว ข้าพเจ้าเสียคยาว่าเวลานั้นท่านไม่มา ถ้าท่านมา
 ข้าพเจ้าจะยืนยันอย่างที่เคย ข่าพเจ้าขอความกวดค้ำขสาชุน หรือ
 ฝ่ายท่านสมาชิกผู้ มีเกียรติคุณเป็นพทธมามกะที่เคารพของข้าพเจ้า รวม
 กับข้าพเจ้าเป็นคนไทย ข้าพเจ้าขยาคะให้ยกมือให้ข้าพเจ้าและร่วม
 กันว่าสภานี้เป็นสภาของพทธศาสนาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้า
 ว่าสภาฯ นี้จะเป็นสภาฯ ที่ให้พทธศาสนาของเรารูสึกประการใด
 คชสงฆ์ ฝ่ายปฏิภคในพทธศาสนา วันนั้นจะเป็นวันที่ สักว่าสภาฯ นี้จะ
 เป็นสภาฯ อย่างไร เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายจงระลึกว่า
 วันนี้เป็นวันสำคัญที่สุด

ม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช (กรมการ): ที่ท่านสมาชิก
 พุกเมอคน รู้สึกว่าเป็นเรื่องใหญ่โตมาก แต่ที่จริงไม่ใช่ เกี่ยวกับ
 กับเงิน ๑๒ บาทกว่าเท่านั้น ปัญหาว่าจะยกเงินให้สงฆ์เพียง ๑๕ บาท
 หรือไม่ กรมการก็เห็นใจ รู้สึกอนโมทนาในส่วนกุศลของท่าน
 แต่เกี่ยวของของสองประการ ซึ่งท่านสมาชิกอภิปรายแล้ว แต่ว่ายัง
 ซากอยู่บ้าง ผู้ที่จะเป็นเจ้าของเรือ หรือเกี่ยวของเรือต้องจดทะเบียน
 แต่เมอสงฆ์ เป็นเจ้าของเรือจะต้องจดทะเบียน ในพระราชบัญญัติการ
 เกินเรื่องต่อไปว่า ถ้าเกิด ความผิด เกี่ยวกับ อาญาหรือไป เกิดขึ้นขึ้น
 หาตัวนายท้ายไม่ได้ ก็ต้องเอาตัวผู้ มีใบอนุญาต ซึ่งตนเองจะต้องนำตัว
 พระสงฆ์มาสู่ศาลอาญา ซึ่งเราจะมี สักอย่างไร ๆ อยู่

อีกประการหนึ่ง ทางราชการเองก็ไม่ยกเว้นเรื่องของกรมเจ้าท่า
 เรือคีย์เพลิง หรือเรืออะไรต่างๆ ที่ใช้ในสาธารณสมบัติ ก็ควรระมัด
 ระวังยิ่งเท่าศาสนาเหมือนกัน ยกเว้นแต่เรือรบของราชนาวิกโยธิน
 ขอสอน อีกประการหนึ่งถ้ายกเว้นสำหรับศาสนาไทย เรือของศาสนา
 อื่นเขาจะมาขอยกเว้นบ้าง และการที่จะใส่ชื่อมรดกนายถนน ขอสอน
 เราใส่ชื่อมรดกนายถนน ก็ถ้าจะไปใช้ทำประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งที่จริงไม่
 สมกับความมุ่งหมายในการยกเว้น กรมมรดกการวิสัญญีของเขานั่น
 แม้จะมีความศรัทธาความกตัญญูของท่านสักปานใดก็ตาม ก็ยังต้องยก
 ยืนตามร่างเดิม

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ประชุมวันพรุ่งนี้ ผู้ใดเห็นว่า
 ควรจะให้ยื่นไปตามร่างของกรมมรดกการวิสัญญี

สมาชิกยกมือ ๖๕ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๒๑ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าให้ยื่นไปตามร่างของกรมมรดกการวิสัญญี

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๗

นายสว่าง สนิทพันธุ์ (สุพรรณบุรี): มาตรา ๗ นี้ข้าพเจ้า
 ได้ขอขออนุญาตไว้ว่า "มีกำหนด ๓ ปี" แต่เมื่อข้าพเจ้าได้ขออนุญาต
 ไว้ในมาตรา ๕ แล้วและไม่เป็นผล ข้าพเจ้าก็ไม่คิดใจ กลัปรายใน
 มาตรา ๗ นี้

เลขานุการสภาฯ: มาตรา๘ มาตรา๙ มาตรา๑๐ มาตรา๑๑

ประธานสภาฯ: หมทวาระที่ ๒ แล้ว ค่อยไปขอให้พิจารณาใน
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่า ร่างพระราชบัญญัติที่ได้นำ ขึ้นทูลเกล้าฯ ถวาย
เป็นกฎหมายได้ ขอให้ไปรทกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๑ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรทกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๑ คน

ประธานสภาฯ: เห็นฉันว่าพระราชบัญญัติที่ออกใช้ เป็นกฎ-
หมายได้ ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณา ร่างพระราชบัญญัติควบคุม
การขายยา (ฉบับที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมการ
สามัญ ชุดที่ ๒ พิจารณาเสร็จแล้ว พิจารณาต่อไปในวาระที่ ๒ และที่
๓ ขอเชิญกรรมการเข้าประจำที่ ขอให้เลขาธิการฯ อ่าน

เลขานุการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติควบคุมการขายยา (ฉบับ
ที่ ๒) พุทธศักราช ๒๔๘๑

พ.ต. หลวงเชวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: มาตรา ๒ ทวิ
กรรมการแก้ไข ขอคำชี้แจง

นายเดือน บุนนาค (ประธานกรรมการ): ในประการ
ที่กรรมการได้รับคำแปรญัตติของสมาชิกผู้หนึ่ง ขอให้เพิ่มความ
เป็นมาตรา ๒ ทวิ ซึ่งเป็นข้อความทำนองที่กรรมการได้ยกมานี้

กรรมมาธิการได้พิจารณาในตอนแรกว่าการแปรญัตตินี้จะเข้าในหลักการ
 ของพระราชบัญญัติขายยาตามที่สภาได้รับหรือไม่ เมื่อได้พิจารณา
 แล้ว ก็เห็นว่าหลักการที่สภาได้รับนั้น มีสั้น ๆ ว่า เพื่อประโยชน์
 พระราชบัญญัติการขายยา พุทธศักราช ๒๔๗๔ เหตุผลที่ให้ใน
 นั้นก็มีแต่เพียงว่า เพื่อจะให้หลักข้อบังคับที่กำหนดให้เหมาะสมแก่กาล
 สมัย หลักการอันหนึ่งแลเห็นว่ากว้างขวางไม่แคบเหมือนกับข่างร่างพระ
 ราชบัญญัติ เหมือนอย่างพระราชบัญญัติรับราชการทหารเป็นต้น เมื่อ
 เป็นเช่นนั้น กรรมมาธิการ คณะนี้ จึงได้รับ คำแปรญัตติ ของผู้เสนอขึ้นไว้
 พิจารณา คำแปรญัตติอันนั้นเป็นการแก้ข้อพิพาทของคำว่า "ยา
 สมุนไพร" ซึ่งในพระราชบัญญัติควบคุม การขายยา พุทธศักราช
 ๒๔๗๔ บัญญัติไว้ว่า "ยาสมุนไพร" หมายความว่า
 "พฤกษชาติที่ใช่ เช่นยาโคกขมิ้นได้ปรุง" คำแปรญัตตินั้นเปลี่ยน
 เป็นว่า "ยาสมุนไพร" หมายความว่า "ยาซึ่งปรุงขึ้นโดยพฤกษ
 ชาติซึ่งไม่เป็นอันตราย" ความแตกต่างก็มีอยู่ในข้อที่ว่า ตามพระ
 ราชบัญญัติเดิมมันเขียนสิ่งที่ยังไม่ได้ปรุง คำว่า "ปรุง" ในที่นั้นคำ
 ที่กว้างขวาง อย่างเช่นว่านำมาสับแล้วเอามารวมกัน หรือว่าได้กลั่น
 ไขไม่ขึ้น กรรมมาธิการได้ พิจารณาถึง ข้อเท็จจริง ถึงความสัมพันธ
 ต่าง ๆ และถึงกรณีแวดล้อม

เหตุผลเท่าที่เห็นอยู่ในประเทศของเรา และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในทาง
 สุขุมวิท จึงได้มีความเห็นว่า ที่ผู้แปรญัตติเสนอข้อความมาเช่นนั้นเช่นข้อ

ความที่สภาฯ นั้นจะไต่ พิจารณา ข้อความนั้น ออกเป็นว่าอย่างไรในชั้นยก
 ขึ้นต้น ถ้าหากว่าพฤกษ์ชาติที่ไม่เป็นอันตรายนั้นเวลานำไปขายกันเช่นมัก
 ก็ยังไม่ไต่ มีการปรัง ก็มาซ่งแล้วมาลี้ยงกันแล้วอนุญาตให้ทำได้
 ไม่เป็นเช่นนี้กรณีคล้ายกันมาก คือถ้าพฤกษ์ชาตินั้นมาลี้ยงเป็นยา
 ความจริงพระราชบัญญัติเดิมก็เปิดช่องให้ว่า ถ้าหากว่าการปรังเช่นนี้
 ก็มาลี้ยงและเอามาปรังเข้าแล้วละก็ ถ้าจะแจกจ่ายให้เป็นทานแล้วละ
 ก็ไม่ห้าม ทำได้แต่ว่าจำหน่ายไม่ได้ ข้อแตกต่างก็มีอยู่ในเรื่องการ
 จำหน่ายโดยขอมูลค่าก็การให้ กรมมาธิการเห็นว่าถ้าจะพุดถึงอันตราย
 แล้ว การให้ กับอันตรายเหมือนกันจำหน่ายเหมือนกัน เพราะการให้
 ก็ปราศจากการควบคุม เขาจะไปขอตัวจากใครก็ได้ แล้วใครจะทำ
 ขึ้นเพื่อใครก็ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้นการจำหน่ายนั้นรู้สึกว่าจะเช่น
 การที่เขียนอันตรายน้อยกว่าการให้เสียอีก เพราะว่าบุคคลใดจะทำเช่น
 จำหน่ายนั้นย่อมต้องอาศัยชื่อเสียงของบุคคลนั้นอยู่ ยาเช่นนี้คน ๆ ใด
 ก็ไม่มีใครความนิยมมาแล้ว บุคคลที่ไม่รู้อะไรจะไปอุดหนุนแล้วขาย
 ย่อมเป็นไปได้ นอกจากจะมีแค่ขาดทุนเท่านั้น โดยที่เห็นเห็นเหตุ
 การณ์ อันนี้ข้อหนึ่ง และอีกข้อหนึ่งโดยที่เห็นว่าเรื่อง การโฆษณา
 ทาง ๆ ก็มีพระราชบัญญัติถึงโทษอยู่แล้ว หากโฆษณาผิดผลไป
 เมื่อความจริงเป็นเช่นนี้ กรมมาธิการเห็นว่าไม่สู้จะแตกต่างกัน
 มากมายนัก แล้วก็น่าที่สภาฯ นั้นจะรีบไต่ พิจารณาไต่ ด้วยเหตุตามที่
 ไต่กล่าวมานี้ กรมมาธิการจึงไต่เดิมให้

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี : การที่กรมวิชาการ
 รัชชเสนอของแผ่นดินปฏิบัติ แล้วด้วยกว้างขวางใหม่นั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณา
 แล้ว มีสาระสำคัญที่สภาฯ นี้ควรพิจารณาอีกคือว่า พระราชบัญญัติ
 ความคุ้มครองขายยาน เรายังหมายถึงในการที่จะควบคุมการปรุง การปรุง
 นั้นไม่ใช่ว่าจะเป็นทางเคมีก็ หรือยาแผนโบราณซึ่งปรุง จาก พฤษ
 ชาติก็ อยู่ในลักษณะที่จะต้องควบคุมทั้งสิ้น ถ้าหากว่าเราจะแก้ไข
 ความกรมวิชาการแล้ว หมายความว่ายาสามัญไพรมันยอมให้ปรุงขึ้นจาก
 พฤษชาติซึ่งไม่เขียนอันตราย ก็หมายความว่าเราจะปล่อยให้กิจการของ
 พระราชบัญญัติเก่า ก็ช่วยเหลือเช่นเมื่อข้าพเจ้าได้ ไปพิจารณา ก็เห็น
 หนทางว่าเราอาจจะแก้ไขได้เพื่อชดเชยซึ่งความฉ้อฉลของทั้งนั้น

เมื่อได้ปรึกษากับเจ้าหน้าที่แล้วประกอบกับทั้งได้ฟังคำรับรองและ
 ชี้แจงจริงๆ ไป ก็คิดว่าถ้าหากว่าสภาฯ นี้ไม่อยากจะให้รับพระราช
 บัญญัตินั้นเสียไป ก็ควรจะมีอำนาจนี้ให้รัฐบาลที่จะดำเนินการใน
 เรื่องนี้ได้ คือเรามี ยาสามัญประจำบ้านอยู่ในมาตรา ๓ ขวบไตรมาสที่
 ศัพท์ของยาสามัญประจำบ้าน "ยาสามัญประจำบ้าน" หมายความว่า
 ว่า "ยาซึ่งรัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษา ระบุว่า เป็นยาสามัญ
 ประจำบ้านตามความในพระราชบัญญัตินี้" นั่นก็ยอมมอบให้รัฐบาลไป
 ใช้ดุลยพินิจเช่นนั้น หลักการควบคุมก็ไม่เสีย นอกจากนั้นข้อวิตกของ
 ท่านสมาชิกแผ่นดินปฏิบัติ ก็ที่ว่า ผู้แทนจังหวัดแพร่ นั้น ข้าพเจ้าได้
 พิจารณาด้วยก็ และได้พิจารณาทุกสัปดาห์แล้ว ก็เห็นว่าไม่จำเป็น

การขอพบให้คนเจ็บไข้ ได้ ไปรักษาชั่วคราว ซึ่งไม่อยู่ในการควบคุม แต่ในกรณีเช่นนั้นเป็นกรณีที่สมควรสนับสนุนเช่นเดียวกัน ด้วยเหตุว่า เราสนับสนุนอันแล้ว เราจะไปสนับสนุนให้กลับหน้ามือเป็นหลังมือ แล้วในที่สุดก็เกิดมีข่าสยอก แล้วเกิดการทดลองข่าสยอกอะไรต่ออะไร ต่ออะไรดังนี้ ซึ่งนับว่าเป็นอันตรายทั้งนั้น ข้าพเจ้าคิดว่าในขณะนั้น เราสมควรหมายควบคุมการปรุงยาและควบคุมการขายยาไว้เช่นนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นการปลอดภัย ไม่สมควรจะแก้ และขอรับรองว่าให้รัฐบาลไปแก้ไขในเรื่องข่าสยอกนี้ประจำบ้านดีกว่า ถ้าหากว่าสภาฯ นี้ ไม่ขัดข้องก็ขออาราธนาให้คงไว้ตามร่างรัฐบาล

๑๖.๑๓.๒.

นายทอง กันทาธรรม (แพ้ว) : ขัญหาในเรื่องความเดือดร้อนของผู้ขายยากกับขัญหาในเรื่องความเดือดร้อนของราษฎรผู้ใช้จ่ายตามขนบที่ได้กลับเข้ามาสู่สภาฯ อีกครั้งหนึ่ง เป็นเรื่องที่สภาฯ เคยสนใจ เมื่อครั้งผู้แทนราษฎรจังหวัดอุบลราชธานีได้เสนอมาก่อนหน้าแต่แล้ว เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย ซึ่งหวังว่าสภาฯ นี้ จะใส่ใจบ้าง

ก่อนอื่นที่ข้าพเจ้าจะขอพบในเรื่องที่ท่านรัฐมนตรีได้ ชำแจงเมื่อนี้เสียก่อนคือ เมื่อข้าพเจ้าได้ไปปฏิบัติไปแล้วกรมการรักเห็นชอบด้วย รัฐมนตรีบอกว่าถ้าเราจะคงหลักตามที่ผู้ไปปฏิบัติกันแล้ว จะเป็นกรณี

หลักถาวรควบคุมการขยายยาเสพติดทั้งหมด ในข้อนี้ขอให้โคสึงเกศ
 ความคำแปรญัตติของข้าพเจ้า และที่กรรมการเห็นพ้องด้วย แล้วจึงร่าง
 มาน คือน่าวิเคราะห์ศัพท์ว่า "ยาสมุนไพรมะ" หมายความว่ายาซึ่งปรุง
 ขึ้นโดยพฤกษชาติซึ่งไม่เป็นอันตราย เว้นแต่เพราะพฤกษชาติไม่
 ใช้ยาทั่วไป หลักถาวรควบคุมนี้ไม่เสีย อะไรต่าง ๆ ที่ใช้กันอยู่เวลานี้
 พวกที่ขยายยา ตามเขตกต่าง ๆ ความในพระนครนี้ ไม่ใช่ยาที่ปรุงตาม
 กรรมชาติ โดยเพราะในคำวิเคราะห์ศัพท์นี้ คำที่แปรญัตติคนขอแต่
 เพียงเล็กน้อย คือปรุงแต่เพราะ พวกรากไม้และใบไม้ต่าง ๆ เท่านั้น
 และถ้าพวกสารหนูหรือของอย่างอื่น ซึ่งไม่ใช่พฤกษชาติแล้วก็ไม่ได้ยก
 เว้นไม่ใช่ยาสมุนไพรมะซึ่งจะต้องขออนุญาตทั่วไป แต่โดยเหตุที่ว่าข้อ
 เถียงจริงในชั้นขมหมั้นเช่นอยู่คงที่ทุก ๆ คนได้เห็นมาแล้ว จึงอยากจะขอ
 ผ่อนผันเฉพาะในเรื่องพฤกษชาติต่าง ๆ

ที่ข้าพเจ้าอยากจะกลัมาขอชี้แจงว่า เพราะเหตุที่ข้าพเจ้าจึง
 มาขอแปรญัตติ มีเหตุผลอย่างใดที่สภาฯ นี้จะให้ เห็นไปตามร่างแปร
 ญัตติ หรือจะคงไว้ ขออำนาจไว้ ให้เดิมลงในยาสามัญประจำบ้านนี้
 ข้าพเจ้าเห็นว่าเห็นการยากมาก เพราะว่าบัญญัติมาอยู่แล้วในเวลานี้ก็มี
 อยู่ ๑๑-๑๒ อย่าง ถ้าสภาฯ นี้จะให้เห็นแต่ไป กิ่งที่ห้ามวิฆเนศวรก็กล่าว
 ยาทที่ระกอบด้วยพฤกษชาติทั้งที่ข้าพเจ้าต้องการนี้ไม่ใช่มีอย่างหนึ่งหรือ
 สองอย่าง มีดังรายชื่งพินจนเรียกชอกันไม่ถูก แล้วจะเอาไปใส่ในยา
 สามัญประจำบ้านนั้นก็คงจะเปลืองกระดาษ และกว่าจะครบสักก็สยบ

เป็นการล่ายากและเป็นการยากเหลือเกินที่จะไล่ลงไปให้ ข้าพเจ้าขอ
 แยกคำวิเคราะห์ศัพท์คำเดียวกันไม่เสียหายอย่างใด ข้าพเจ้าก็เห็นใจเหมือน
 กันในแง่ควบคุมของรัฐบาล เพราะฉะนั้น ขอให้สภาฯ นี้ได้พิจารณา
 เหตุผลโดยละเอียด และกรรมวิธีการคณะนี้เป็นกรรมวิธีการของสภาฯ
 ไม่ใช่กรรมวิธีการของรัฐบาล เป็นผู้ที่ยกไปช่วยคนจากมติหลายคน
 และเลขาธิการคณะกรรมกรรมาธิการเป็นประธานกรรมวิธีการ และ
 โดยเฉพาะผู้ช่วยเลขาธิการรัฐมนตรีกว่าการกระทรวงมหาดไทยก็เช่น
 กรรมวิธีการเช่นนี้ช่วย ความเห็นของกรรมวิธีการเป็นเอกฉันท์ ไม่มี
 การโต้แย้งเลยเมื่อได้ฟังคำสั่งแรงของข้าพเจ้า แล้วในเรื่องการขออนุ
 ญาติก็เต็มเป็นอย่างไร ข้าพเจ้าจะเล่าให้ ฟังเสียก่อน

ตามพระราชบัญญัติควบคุมการขายยา พุทธศักราช ๒๔๗๘ ให้
 คำวิเคราะห์ ศัพท์ว่า "ยาสมุนไพรม" หมายความว่า พืชชนิดใด
 ไซ้ เช่นยาโดยยังมีได้ เป็นของปรุง ในทันถาเราเพิ่งเล็งตามกฎหมาย
 แล้ว จะเห็นว่าเห็นคำวิเคราะห์ศัพท์ที่ไม่ถูก เรียกว่ายา ยา คืออะไร
 เป็นของขายที่โรค สมุนไพรมก็คือสมุนไพรมสำหรับขายที่โรค และยา
 สมุนไพรมหมายความว่า "พืชชนิดใด ไซ้ เช่นยาโดยยังมีได้ เป็น
 ของปรุง" คือเขารากไม้มารวมกันสองอย่างเป็นการปรุงแล้ว ถ้า
 รากไม้อย่างเดียวกันเรียกว่าพืชชนิดใดจะเรียกว่ายาได้อย่างไร ข้าพเจ้า
 จะยกตัวอย่างให้เห็นว่าไม่ใช่ไม้ขีดไฟ เขาเรียกว่าก้านไม้ขีดไฟ เมื่อ
 มารวมในกล่องด้วยกันแล้วเขาเรียกว่าไม้ขีดไฟ นี้ถ้อยคำเดียวกันแล้ว

เขาไม่เรียกว่าไม้ขีดไฟ เขาเรียกว่าถ่านไม้ขีดไฟ ฉันทิดก็ถ่านวาก
 ไม้ย่างเคียวแล้วไม่ใช่สมุนไพร แต่ถ่านมารวมกันเข้าแล้วก็ยี่สิบ
 ไฟ คำว่าเคราะห์ศัพท์นั้นเป็นคำวิเคราะห์ศัพท์ที่ไม่ถูกต้อง เพราะ
 ฉะนั้นจึงได้แปลอรรถิมาบอกทำให้ปรุงได้เหมือนกัน แต่อย่าเอาอย่างอื่น
 เข้าไปใส่ด้วย เขาพฤกษชาติก็พฤกษชาติล้วนๆ และพฤกษชาติที่ไม่
 เป็นอันตรายเท่านั้นยกเว้น และความประสงค์ของพระราชบัญญัติ
 เข็มกัมมอยู่แล้ว คือว่าถ้าเป็นยาสมุนไพรแล้วก็อยากจะมีอันดีให้เหมือน
 กัน ขอให้ท่านสังเกตมาตรา ๗ ตอนมาตรา ๓ นั้นขอว่า กวางขาษา
 สมุนไพร ซึ่งมีใช้ยาอันตราย นั้น อนุญาตให้ขาย เสร็จอย่าไปแล้ว
 ถ้าหากว่าแก้คำคำแปลอรรถิของข้าพเจ้าแล้ว จึงจะถูกต้องตามความ
 ประสงค์ของพระราชบัญญัติ พระราชบัญญัตินี้ มีความประสงค์จะ
 มีอันดีเหมือนกัน แต่คำว่าเคราะห์ศัพท์ ไม่แก้ไข จึงได้แก้คำว่าเคราะห์
 ศัพท์ นอกจากนั้นในบัญญัติยาสามัญประจำบ้าน ข้าพเจ้าเข้าใจว่าระ-
 ทรวงมหาดไทยก็ได้ระลึกลงถึงความเดือดร้อนและความจำเป็นของราษฎร
 เหมือนกัน ในคำทรมยาสามัญประจำบ้านท่านได้ใส่ไว้ พวกยาแผน
 ไวยาเวชซึ่งประกอบด้วยพฤกษชาติ ท่านได้ยกเว้นไว้ในบัญญัติยาสามัญ
 ประจำบ้าน เช่นยาหอมชนิดต่างๆ กันยานัตถ์ ขอให้เราสังเกตดูให้
 ทั่วยาหอมและยานัตถ์ประกอบด้วยพฤกษชาติ เป็นความจำเป็นและ
 ความเดือดร้อนของราษฎรสำหรับที่อยู่ในกรุงเทพฯ ท่านมองเห็นว่า

ราษฎรที่อยู่ในกรุงเทพฯ เกษตรกร และชนบทเป็นอย่างไร ขอให้ดู
แทนราษฎรประเภท ๑ วรรค ๑ ในเรื่องความเค็ดคร้อน

ในการที่แก้ไขเช่นนี้ ความประสงค์ก็คือว่า เพื่อบริหารณ์แก่
ข้อเค็ดคร้อนของราษฎรตามชนบท ซึ่งข้อเท็จจริงข้าพเจ้าไม่อยากจะ
กล่าวซ้ำอีก สถานได้พิคกันมาหลายหนแล้ว เมื่อครั้งผู้แทนราษฎร
จังหวัดอุบลราชธานีได้เสนอบพระราชบัญญัติมา และท่านคนต่างด้าว
ควรวุฒิกันมาครั้งหนึ่งแล้ว และนอกจากนั้นในข้อขัดข้องในการขายยา
และการใช้ยาที่มีอยู่และได้ควรวุฒิกันมาแล้ว

จึงขอตำหนิตัวหลวงและยาสามัญประจำบ้านนักก็ คงจะมีได้
เหมือนกัน แต่มีไปน้อยเหลือเกิน แต่ถึงจะมีไปน้อย หรือมีไปมากก็
ความเป็นอยู่ของราษฎรไม่นิยมยาสามัญประจำบ้านเหล่านี้ เขา
ไม่นิยมยาตำราหลวง แล้วเวลาเจ็บไข้เขาก็ไม่รักษาด้วยยาเหล่านี้
ผลที่สุด เขาก็จะ รักษาด้วย ยาแผนโบราณบ้าง ก็ไม่มี โอกาส จะรักษา
เพราะถูกตึกความพระราชบัญญัตินี้ ยาตำราหลวงหรือยาสามัญประจำ
บ้านนั้นคนไข้เขาไม่ยอมรับประทาน ความเค็ดคร้อนมีอยู่เช่นนี้

ในเรื่องการประกอบโรคศิลปะกั ในเรื่องการควบคุมการขาย
ยาอีก เราถ้าวเร็วเกินไป และถ้าวเกินสภาพของราษฎรไป จึงเกิด
ความว่ สึกต่าง ๆ ทั้งที่ได้พิคกันมาน

มีอีกข้อหนึ่ง ซึ่งทางฝ่ายรัฐบาลคิดไปว่า ถ้าหากว่าเราได้ยก
เว้นแก่ ค้าโคระห์คัพท นแล้ว ก็จะทำให้การขออนุญาตประเภท ก

ตกไป ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าคำธรรมเนียมนั้น การขายยา ถึงแม้ว่าจะถูก
 ถัดก็เพียงเล็กน้อยเท่านั้น ถึงแม้ว่าเราจะยกเว้นแล้ว ข้าพเจ้าขอชี้แจง
 ว่าคำธรรมเนียนจะไม่ตกมากมายอะไร คือว่าขายยกเว้นเฉพาะการปรุง
 ครัวพฤษชาติ ถ้าเราจะชี้แจงเขาเรียกหินโสมนอะไรต่างๆ ถ้าหากว่า
 คินประสิทธิ์อะไรต่างๆ แล้วก็ไม่ได้ยกเว้น หิน คือว่า ท่านวิตกไป
 ในเรื่องประเภท ค. เรื่องคำธรรมเนียนประเภท ค. นั้น เวลาที่เราได้
 ภากร้านขายยาขึ้น พระตามแซ่ตั้งตามนางเลง หรือสั่งให้ทำอะไรเหล่านั้น
 เราไม่ได้ขายเฉพาะพฤษชาติอย่างเดียว เขาขายอย่างอื่นด้วย นี้ก็จะ
 ได้คำธรรมเนียนตามเดิม ถึงจะตกไปบ้างก็เล็กน้อยเหลือเกิน

ในข้อนี้ขออีกอย่างอย่างก็คิดว่า เราอยากจะมีธงกันแน่ในแง่เศรษฐกิจ
 ไม่อยากจะให้ มีการ หลุดถลวง ราษฎร ในการ ที่เขาขายที่ไม่ถูกต้อง สมบัติ
 แล้วเขาไปขายให้ ในแง่ความจริงก็เห็นอย่างนั้น แต่ว่าเราไม่ควรจะ
 ก้าวเร็วเกินไป แต่ถึงอย่างไรก็ดี พระราชบัญญัติฉบับนี้ก้าวเร็วถึง
 ปานนั้น จึงได้อนุญาตให้ขายยาชนิด ยากุทียะไรต่างๆ ผลแห่งการ
 ผ่อนผันของมาตรา ๓ ขึ้นมาตรา ๑ ของพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่มีอะไร
 เลย แต่ว่ายาสมุนไพรนั้นขายได้ แต่ว่าไม่ยอมให้ปรุง เมอเห็นเช่นนั้น
 ก็ไม่มีทางที่จะขายได้ นอกจากจะขายเครื่องยา

เมอสรุปรวมความแล้วว่า ถึงแม้ว่าเราจะผ่อนผันในเรื่องเล็กน้อย
 เท่านั้นก็ไม่มีความเสียหายอะไรนัก ก็หวังว่าจะได้ด้วยความกรุณาจากรัฐ-
 บาลตามสมควร วันหลังเมื่อการแพทย์ หรือการขายยาของเราเจริญ

แล้ว เราจะเอาอย่างไรก็ไม่ว่า เวลาเหตุการณ์จริง ๆ คงที่ไ
มเสียร่ำร้องมากมาย

พ.ต. หลวงเขวงศักดิ์สงคราม รัฐมนตรี: กรรมการชก
นประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒินั้นจริงแล้ว แต่ว่าปัญหาเรื่องข้อเท็จจริง
นั้นสำคัญมาก คำวิเคราะห์ที่พิทสมุไพรตามพระราชบัญญัตินั้นได้
วิเคราะห์ที่พิทไว้ถูกแล้ว สมุไพรบางอย่างเป็นยาในตัวของมันเอง
ยกตัวอย่าง เช่นว่าข้า ข้ากินไปแล้วแก้ปวดท้องได้ นี่เป็นตัวยาของมัน
เอง เพราะฉะนั้นเราได้นำข้อบัญญัติไว้แล้วว่า การขายยาสมุไพรซึ่ง
ไม่เป็นอันตราย หมายความว่าราษฎรทุกคนใครอยากจะขายยา ตะใคร
ใบมะรกา หัวเข้เข้นเห็นอเข้เข้นไต กระดูกควายเล็กควายโต พวก
เหล่านี้ขายได้ ไม่มีใครว่าเลย แต่ว่าคนขายนั้นจะไปเอากระดูกควาย
เล็ก หัวเข้เข้นเห็นอเข้เข้นไตรวมกันแล้ว นี้เรียกว่ายาวิเศษของ
ข้าพเจ้าแก่ โทโนเรียนอย่างนั้นเราควมคุม ขอให้สภาฯ ได้พิจารณา
ในที่นั้น

ที่นี้รัฐบาลไม่ได้ห้ามเลยว่า สมมติว่าขายแก่คนหนึ่งได้ยา
บอกเข้เข้น ยาผีบอก ๆ ว่า ถ้าใครเอาใบมะรกา ก็เกล็ดสะสมกันแล้ว
ระแก ไรคอะไรอย่างหาย แต่ว่าเขาไม่ได้ตั้งค่าหรือของเขาขึ้น แต่
ว่าใครเข้เข้ ใคช่วยน่าจะเป็นอาการไรคอย่างนั้นหรือที่งานนั้น คน
นั้นก็ไปเจียดยา ใบมะรกาหนักหนงยาท แล้วก็เกล็ดสะสมสิ่ง คนขาย
ก็ขายให้ ไปตามนั้นแล้ว ตัวเอง ก็มาต้มกินเอง ไม่มีห้ามเลยอย่างนี้

ประธานสภา : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรให้เงินไปค้ำประกันการเสนา มาขอได้ไปรศกมอชน.

สมาชิกยกมือ ๕๒ คน

ประธานสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ไปรศกมอชน

สมาชิกยกมือ ๖๑ คน

ประธานสภา : เป็นอันที่ประชุมตกลงให้ตัดมาตรา ๒ ทวิ ออก
จากโครงการร่างของรัฐบาล

เลขาธิการสภา ฯ มาตรา ๓

นายทอง กั้นทาสธรรม (แพร่) : ข้าพเจ้าแปรญัตติมาตรา ๓
ก มาตราหนึ่ง คือมาตรา ๓ นั้นไม่ได้แก้แต่ตัดออกหมด ในการที่จะ
วางเงื่อนไขควบคุมการขยายต่างๆ นั้น ก็เห็นเป็นการสมควรที่รัฐ
บาลจะวางเงื่อนไขได้ แต่ว่าเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเกิดการเคื้อครัน
ฉิวทั่วๆ ไป ก็ไม่มีทางใดที่จะหาทางผ่อนผันได้ ข้าพเจ้าก็ตั้งใจว่าถ้า
มาตรา ๒ ทวิ ขณะ นี้ก็ควรจะไม่มีจิตใจในมาตรา ๓ แต่มาตรา ๒ ทวิ
เพิกถอนไปแล้ว ก็เลยไม่มีจิตใจในมาตรา ๕ อีก พวกนี้แก้ควบคุมก็ควบคุม
เขา แต่ว่าอย่างเขาสะดวกเขา เพราะฉะนั้นจึงขอตัดคำธรรมเนียมออก
ทั้งหมด

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัยในเรื่องนี้ เขา
ขอตัดมาตรา ๕ ออกมาตรา ๓ ให้ตัดเรื่องคำธรรมเนียม ออก ซึ่ง

กรรมวิธีการไม่เห็นด้วย ผู้ใดเห็นควรให้ เป็นไปตาม ทกกรรมวิธีการ
เสนอมา ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๖๒ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าให้ เป็นไปตามร่างของกรรมวิธีการ

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖

ประธานสภาฯ: หมกวรรที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้ พิจารณา
วรรที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ควรระงับให้ เป็นกฎหมาย
ได้ ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๓ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่า พระราชบัญญัติ นี้ ออกใช้ เป็น กฎ-
หมายได้ ในวาระต่อไปขอให้ พิจารณาร่างพระราชบัญญัติการทะเบียน
คนต่างด้าว (ระเบียบที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๕๑ ซึ่งคณะกรรมวิธีการ
วิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
รัฐบาลขอให้นำร่าง พระราชบัญญัติโอน เงินงบประมาณ ประจำปี พุทธ
ศักราช ๒๔๕๑ ขึ้นพิจารณาถ้อยเห็น แล้วจึง ต่อไปร่างพระราชบัญญัติ

งประมาณเพิ่มเติม พุทธศักราช ๒๔๘๑ เมื่อเสด็จเสด็จนำวังพระราชบัญญัติทะเบียนคนต่างศาว่าไว้ท้ายการประชมในวันนั้น

ประธานสภาฯ ทางรัฐบาลขอเสนอให้พิจารณาว่าพระราชบัญญัติโอนเงินในงบประมาณเพิ่มเติม แล้วก็ตามท้ายจึงพิจารณาว่าพระราชบัญญัติการทะเบียนคนต่างศาว่า เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นแย้งอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าประชมอนุมัติ

น.อ. หลวงกาจสงคราม รัฐมนตรี: รัฐบาลขอเสนอว่าพระราชบัญญัติโอนเงินในงบประมาณ ประจำปี พุทธศักราช ๒๔๘๑ หลักการ ขอโอนเงินในงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๘๑ เหตุผลความงบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๘๑ ที่ได้ตราขึ้นเป็นพระราชบัญญัติแล้วนั้น เมื่อได้ย้บย้ดการมา ปรากฏว่าเงินบางประเภทไม่พอจ่ายเนื่องด้วยเหตุการณ์ได้เปลี่ยนแปลงไปจากที่ได้คาดคะเนไว้ จำเป็นต้องขอโอนเงินบางประเภท เพื่อให้การเบิกจ่ายถูกต้อง ตามลักษณะ การจ่าย เพราะจะจ่ายต่างประเภทเป็นการผิดวิธิการงบประมาณ

เงินที่ขอโอนตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ คงอยู่ภายในวงเงินที่สภาผู้แทนราษฎรได้พิจารณา และอนุญาตไว้แล้ว ในเมื่อพิจารณางบประมาณประจำปี พ.ศ. ๒๔๘๑ มีใช้เงินที่ขอเพิ่มเติมจนออก

วังพระราชบัญญัตินี้ ก่อนที่จะเป็นร่างขึ้น ขอประทานเสนอให้ทราบว่า การขอโอนทุก ๆ ครั้งที่ กระทรวงทบวงกรมได้ขอ มานั้น

หนึ่งใดเลย ๆ แต่เมื่อถึงคราวสิ้นยุคมาขอเงินพระราชาบัญญัติโอนเงินงบประมาณ คือขอโอนประเภทนี้ไปจ่ายประเภทนั้น หรือถวาทรงนไป
 ภายกระทรวงโน้นอะไรต่าง ๆ เป็นต้น รู้สึกว่ารัฐบาลกระทำอย่างซึ่ง
 หนึ่งซึ่งเปรียบที่เคียว การกระทำเช่นนั้นไม่น่าจะกระทำ เพราะเหตุว่า
 รัฐบาลก่อนคำหนังสือมาถึงการกระทำอย่างซึ่งไหวซึ่งพริบเช่นนี้มาแล้ว
 ก็เป็นเช่นนี้รัฐบาลก็ไม่น่าจะปฏิบัติเช่นนั้น ข้าพเจ้าได้เคยได้ยินเสียง
 วิจารณ์ของรัฐมนตรีหรือรัฐบาลว่า คำร้องของเราไม่พอในการที่จะใช้
 ราวปรวมหรือจับกุมผู้กระทำผิด แต่เมื่อเราได้ตั้งงบประมาณตั้งเงิน
 ก่อนไว้มากมายและที่สุดเราமாகก็เงินเดือนไปเสียเช่นนั้น ข้าพเจ้าสงสัย
 ในที่สุดว่าเหตุผลอย่างไร เป็นเพราะเหตุว่าท่านตั้งตำแหน่งบรรณ
 ภาไมทนต์เช่นนี้หรือ หรือว่าหากคนที่มีคุณวุฒิเขาไม่ทันจึงใช้ขอเงิน
 การกระทำเช่นนั้นทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกเกิดความสงสัยเป็นอย่างยิ่ง เขา
 อก อย่างไรก็ตาม แต่ว่างงบประมาณสำหรับปี พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้นสภา
 ราชได้รับหลักการ และได้อนุมัติให้ทางรัฐบาลจ่ายมาแล้วก็ได้เป็น
 ไปด้วยตามเลย แต่ว่างงบประมาณสำหรับปี พ.ศ. ๒๔๘๒ นั้น ข้าพเจ้าใคร่
 จะขอรับรองว่าต่อไปในแผนการเงินเดือน เช่นตัววงก็ตาม ผู้แทนราษฎร
 อง ๆ ได้ขอรับรองเป็นอย่างยิ่งว่า ไม่มีคำร้องพอจะใช้จ่ายในที่ต่าง ๆ
 แทนราษฎรทั้งหลายก็ขอรับรองว่า คำร้องในที่ต่าง ๆ ตามหัวเมืองมี
 ไม่พอใช้ เพราะฉะนั้นของงบประมาณปี พ.ศ. ๒๔๘๒ อย่างทำเช่นนั้นอีก

โรคชะเนิคนั้นเป็นโรคศึกษาคือซึ่งรัฐบาลได้เป็นมานานแล้ว ข้าพเจ้าขอ
ความกรุณาว่ารัฐบาลได้ไปรกรักษาให้หายเสียทีเถิด

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
การโอนเงินในงบประมาณเป็นสิ่งที่สุดเลียงได้ยาก กล่าวคือว่าการที่
บริหารราชการนั้น งบประมาณเราได้กำหนดไปในตอนต้นนี้ แต่ใน
๑๑-๑๒ เดือนภายหลังนั้น เหตุการณ์ย่อมเปลี่ยนแปลง ะไปโดย
ตัวไม่ได้ เหตุการณ์กฎหมายจึงให้ โอกาสในการที่จะโอนกันได้ ถ้า
หากว่าโอนต่างประเภทกันก็ให้มาขออนุมัติต่อสภาฯ ดังที่รัฐบาลเสนอ
มา และอีกประการหนึ่งขอชี้แจงไว้ด้วยว่า ในการโอนเงินงบประมาณ
นั้น ทางรัฐบาลระมัดระวังเป็นพิเศษ คือรัฐบาลต้องการจะโอนทุกเงิน
ก่อนไปเป็นค่าใช้จ่ายหรือการร และระมัดระวังไม่ให้เอาค่าใช้จ่าย
หรือการรมาเงินก่อน คือเรื่องมันตรงกันข้าม ถ้าหากว่ารัฐบาล
โอนเงินก่อนเป็นค่าใช้จ่ายการแล้วข้อผูกพันข้อไปนั้นไม่มี คือหมาย
ความว่าทำให้เสีย การรเกี่ยวกับก่อสร้าง หรือเกี่ยวกับ
ข้อควรปฏิบัติอย่างหนักบ้าง เพราะข้อแล้วหมดไป และอีกอย่างหนึ่ง
เป็นของธรรมดาอยู่เอง ถ้าหากว่ากรมใหญ่แล้วถ้าจะตั้งให้ค่ายตัวแล้ว
เป็นของทำยาก เพราะในระหว่างนั้นอาจจะมีการปลดหรือย้ายไปหรือ
การบรรจุไม่ได้ ถ้าไปก่อนหนึ่งหรือสองเดือน เป็นสิ่งธรรมดาที่เงิน
เดือนแรกคงมีอยู่ ทันเมื่อเงินเดือนนี้หมดแล้ว เพราะเงินนั้นไว้ทำ
อะไร เราก็ต้องใช้ เงินนี้ให้เงินประโยชน์ และระวังไม่ให้การใช้จ่ายเงิน

นั้นให้เขียนข้อผูกพันต่อไป ท่านจะเห็นได้ว่าการโอนยंत्रประมาณรัฐบาล
 ได้ระมัดระวังข้อขึ้นเป็นอย่างดีทีเดียว กล่าวคือ ต้องการระโอนเงินก้อน
 ทีเดียวให้ ให้เขียนประโยชน์ กล่าวคือ ไม่อยาก กระทบงั่งไว้เฉยๆ
 เพราะฉะนั้นข้อที่ท่านผู้แทนฝากข้อสังเกตไว้ว่า ข้อขึ้นเป็นโรคคึกคักอัน
 ความจริงเป็นเช่นนั้นจริง และก็ยังระต้องคึกคักถอยไป เพราะเหตุ
 ว่าไม่เช่นนั้นเงินจะไปนอนนิ่งเสียเปล่าๆ

๑๖.๕๘ น.

นายทองม้วน อัครถาวร (มหาสารคาม): ข้าพเจ้ายังเห็นว่า
 ไม่ควรรื้อหลักการไว้พิจารณา เพราะว่าการที่สภา ได้ลงมติให้ประ
 กาศพระราชบัญญัติงบประมาณสำหรับประจำปี พ.ศ. ๒๔๘๑ นั้นก็มี
 ความมุ่งหมายที่จะให้รัฐบาลปฏิบัติตามนโยบายซึ่งรัฐบาลได้แถลงแล้ว
 แต่ที่กันปรากฏว่ารัฐบาลมิได้ปฏิบัติตามงบประมาณซึ่งสภา ได้ ให้ไว้
 ตัวอย่างเช่นว่า ในกระทรวงมหาดไทย กรมตำรวจโอนยंत्रประมาณ
 ของตำรวจสองแสนกว่า การท่งเงินก้อนไว้เช่นนี้ก็มีความมุ่ง
 หมายที่จะขอให้กระทรวงมหาดไทยมีเจ้าพนักงานตำรวจเพียงพอเพื่อ
 การปราบปรามโจรผู้ร้าย แต่กระทรวงมหาดไทย หาได้ จัดไป ตาม
 นโยบายที่สภา อนุมัติกันไม่ ไม่จ่ายเงินตามข้อ กลัจะเอาเงินไป
 จ่ายในประเภทอื่น เช่นการรบและค่าใช้จ่ายอื่นเป็นต้น เพราะฉะนั้นข้าพ
 เจริงไม่เห็นสมควรที่จะให้รัฐบาลปฏิบัติตามนโยบายนั้น นอกจากนั้นข้าพ
 เจริงได้ พิจารณาตามร่างพระราชบัญญัตินี้ ก็คือ พระราชบัญญัติ

งบประมาณเพิ่มเติม คือรัฐบาลเพิ่มเติมเงินก้อน แต่พระราชบัญญัติ
โอนเงินก้อนจากเงินคงคลัง เพราะฉะนั้นแทนที่เราจะขอเบิกส่วนที่
ไม่พอ กลับจะเอาอันใหม่มามาก ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าฉันไม่ชอบ เห็นว่า
ไม่สมควรจะปฏิบัติต่อไปเป็นอันขาด จึงเห็นว่าไม่ควรรับหลักการ

หลวงศรีสุพรรณดิฐ (ชมพร) : ข้าพเจ้าเห็นว่าควรรับหลัก
การไว้พิจารณา เพราะเหตุว่ารัฐบาลมีความจำเป็นที่จะต้องทำงาน
เมื่อไม่มีเงินงานก็ทำไม่ได้ ออกประกาศหนึ่งเงินนั้นก็ได้รับอนุญาตในข-
งบประมาณแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าขอเสนอให้ลงมติ ท่านผู้ใดเห็น
ด้วยไปปรกขบรอง

ร.ธ. ประเสริฐ สุขสมัย ร.น. พ.ท. หลวงโยธาธิการ
ขบรอง

นายพัน พรหมพิทักษ์ (บุรีรัมย์) : ในฐานะที่ผู้แทนประเภท
ที่ ๑ เป็นผู้ควบคุมกิจการ และมาจากราษฎรโดยเฉพาะ ขอให้ยกเลิก
ไปรายต่อไป

มีสมาชิกขบรอง

ประธานสภา : ผู้ใดเห็นควรยกเลิกไปรายต่อไป ขอให้ไปร
กขบรอง

สมาชิกยกมือ ๔๐ คน

ประธานสภา : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรคกขบรอง

สมาชิกยกมือ ๒๔ คน

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรยับยั้งการแห่งพระราชบัญญัติโอนเงินนี้ ขอให้ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๘ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕ คน

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
ขอเสนอให้ส่งกรมการวิสามัญชุดเดียวกับที่พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติงบประมาณพิเศษ เพื่องานจะได้ประสานกัน

ประธานสภาฯ: รัฐบาล ขอให้ส่งกรมการวิสามัญชุดที่
พิจารณางบประมาณพิเศษ มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างไรร

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้า
ถือว่าที่ประชุมอนุมัติ แปรญัตติภายในบัดนี้

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง:
ขอแปรญัตติภายใน ๓ วัน

ไม่มีสมาชิกคัดค้าน

ประธานสภาฯ: ทางฝ่ายรัฐบาลขอให้แปรญัตติภายใน ๓ วัน
เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพเจ้าถือว่าที่ประชุมอนุมัติ

ในวาระต่อไปขอให้พิจารณาว่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม

พุทธศักราช ๒๔๘๑

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
 ก่อนขึ้นรัฐบาลขอแก้ตัวเลข การที่แก้ตัวเลขนั้นเนื่องจากเมื่อเข้า
 กรมมาธิการพิจารณาว่างพระราชบัญญัติงบประมาณพิเศษนั้นได้พิจารณา
 การอยู่รายหนึ่ง คือรายการสำหรับจ่ายเป็นค่ารับรองผู้สำเร็จราชการ
 สหราชอาณาจักรที่ซึ่งไปตั้งไว้ในรายการจ่ายพิเศษ ซึ่งความจริง
 รายการนี้ไปตั้งไว้ในงบประมาณพิเศษ กรมมาธิการจึงได้แนะนำ
 ให้มาตั้งไว้ในงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๑ จึงได้ขอแก้ตัวเลข คือว่า
 เดิมนั้นเป็นจำนวนเงิน ๗,๓๖๖,๘๘๐ บาท ขอแก้เป็น ๗,๓๗๐,๘๘๐
 บาท ทั้งนี้ในมาตรา ๓ แห่งว่างพระราชบัญญัตินี้ที่กำหนดแก้
 จำนวนเงินเช่นเดียวกัน คือที่เขียนไว้เดิม ๗,๓๖๖,๘๘๐ บาท แก้เป็น
 ๗,๓๗๐,๘๘๐ บาท และในรายการที่ ๖ กระทรวงต่างประเทศนั้น
 ข. สำนักงานปลัดกระทรวงที่เขียนไว้เดิม ๘๑,๘๐๕ บาท ก็ขอแก้เป็น
 ๘๕,๘๐๕ บาท คือเดิมไปอีก ๔,๐๐๐ บาท แล้ววรรค ๑ คือในราย-
 การอื่นที่ ๖ ข. กระทรวงการต่างประเทศที่เขียนไว้ ๘๓,๘๘๕ บาท
 ก็แก้เป็น ๘๗,๘๘๕ บาท แล้วก็มา ข. สำนักงานปลัดกระทรวง
 ๘๑,๘๐๕ บาท แก้เป็น ๘๕,๘๐๕ บาท

เหตุผลแห่งว่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมก็มีปรากฏอยู่
 ในเหตุผลนั้น ความจริงจำนวนเงินรายใหญ่ที่สุดแห่งว่างพระราชบัญญัติ

ประมาณเพิ่มเติม ก็เนื่องจากที่ในขบวนการประสพคดีระไระ มีการใช้
 จ่ายเงินเดือนในวันสิ้นเดือน คือทุกทีนั้นการจ่ายเงินเดือนจ่ายในวันสิ้น
 เดือน เมื่อสิ้นเดือนแล้วก็จ่ายเงินที่ระต้องแกงยประมาณที่ไครย แต่ทั้งนี้
 แก่ด้วยทางบัญชีเท่านั้นเอง แต่ว่าเราจำเป็นต้องทำเป็นรูปงยประมาณ
 เพิ่มเติม คือว่าการบัญชีนั้น ถ้าหากว่าลดความงยประมาณที่ใช้ช้อยแล้ว
 ในปี พ.ศ. ๒๔๘๑ งยประมาณนั้นเราคงไว้เป็นจำนวน ๑๒ เดือนบ้าง หรือ
 ๑๑ เดือนบ้าง แต่เมื่อเราไครนการจ่ายเข้ามา คือให้จ่ายในวันสิ้นเดือน
 มีนาคม เงินเดือนที่ระต้องจ่ายให้แก่ข้าราชการหรือลูกจ้างของรัฐบาล
 หรือผู้ที่ไครยเงินจากรัฐบาลนั้น ก็จำเป็นต้องจ่ายเพิ่มขึ้น แต่ว่า
 เงินคงคลังนั้นก็เหมือนกัน เรื่องนี้ผิดกันไวันหนึ่ง แต่ว่าในทางบัญชี
 นั้นจำเป็นต้องมาตั้งงยประมาณเพิ่มเติมไว้ ส่วนใหญ่แห่งงยประ-
 มาณเพิ่มเติมมีช้อยเช่นนี้ ะวังอยู่ถ้าเผื่อท่านจะเห็นว่ารัฐบาลทำไม่จึงขอ
 งยประมาณเพิ่มเติม ๗ ล้านกว่าบาทเศษ แต่ความจริง ๗ ล้านกว่าบาท
 นั้นเงินเดือนและค่าจ้างซึ่งจำเป็นต้องเพิ่มขึ้นในวันสิ้นปีนั้นเนื่อง จาก
 เปลี่ยนวันจ่ายเงินเดือน

๑๖.๕๗ น.

นายเจมชาติ บุลยรัตพันธุ์ (ร้อยเอก) : ข้าพเจ้ายังสงสัย
 ที่ท่านรัฐมนตรีไครดกล่าวเมื่อกัน คือส่วนใหญ่ของการช้อยงยประมาณเพิ่ม
 เติมเกี่ยวกับการโอนเงินเดือนที่ระมาจ่ายสำหรับสิ้นปี เราเคยจ่ายเงิน

เกอนสำหรับย ใหมักกเหมือนจ่ายในวณสินบมาทุกคร้งโดยไมต้องขอเพิ่ม
 งบประมาณเป็นพิเศษเช่นนี้ เรวคเหมือนจะใช้ วิถีมเงินยหน้ามาจ่ายใน
 บัน โดยไม่ต้องขอเพิ่ม ข้าพเจ้าเข้าใจว่าทำเช่นนี้คงจะทำเรื่อยไป คิด
 จ่ายเงินเกอนทุก ๆ สิ้นเดือนทุกเกอนไปหรืออย่างไร ข้าพเจ้ายังไม่ทราบ
 ถ้าจ่ายเช่นนี้แล้วเราไม่ควรจะขอเพิ่มเติม เรวควรร ขอรับเงินสำหรับย
 หน้าดีกว่า

หลวงประดิษฐมนนธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
 คื่อเรื่องนมหลักอนหนึ่ง คื่อข้าพเจ้าอยากจะให้สภาฯ ควบคุม คื่อความ
 ความว่าอยากจะทำเสียให้ถกระทรวงเยยบอย่างหนึ่ง และอีกอย่างหนึ่งคื่อไป
 นนตงตนตงนถนยหน้าจะจ่ายเงินเกอนในวณสินเดือนทงนถนน คื่อทำคื่อไป
 ไม่สู้มี ๆ ตอน ๆ จ่ายคราวแล้วคราวหน้าคื่อไปจ่ายเงินเกอนชำระ
 การในวณสินเดือนทงนถนน คื่อใจชำระราชการอยากจะได้ เงินเกอนในวณสิน
 เกอนทงนถนน เพราะฉะนั้นนอกจากจะรักษาระเยยบแล้วกโยนการจ่าย
 ค้วย

๑๖.๕๕ น.

นายศิริ บำเพ็ญอยู่ (ชยันต) : เนื่องจากข้าพเจ้าเพิ่ง
 รัยร่างพระราชบัญญัติมาเมื่อนานแล้ว เพราะฉะนั้นการตรวจและก
 อามังการะทนต์ันไม่ค่อจะทวิ แต่กได้ตรวจเพียงเดา ๆ ได้ว่า ราชก
 ทเพิ่มชณถมอชฎ ๒ กระทรวงที่มากกว่ากระทรวงอื่น ๆ คื่อกระทรวง

มหากาพย์ และกระทรวงกลาโหม ทั้งสอง กระทรวงนี้ ได้เพิ่มขึ้นใน
 จำนวนล้าน ๆ แต่ว่าสำหรับกระทรวงมหากาพย์ก็เห็นความจำเป็นอยู่ใน
 การที่กระทรวงของงบประมาณเพิ่มเติมเนื่องจากการที่สภาผู้แทนราษฎรได้
 ถูกยุบและได้มีการเลือกตั้งกันใหม่ การใช้จ่ายเงินจำนวนนี้จึงจำเป็นอยู่
 เองที่กระทรวงมีการจ่ายเงินจำนวนมากอยู่ แต่ว่ากระทรวงกลาโหมนั้น
 ข้าพเจ้าไม่อาจที่ทราบได้ว่าเราเอาไปใช้ทำอะไร จึงจำเป็นต้องขอเพิ่มเงิน
 เป็นจำนวนมากมานี้ก็ เพราะว่าโดยปกติกระทรวงกลาโหมได้รับบ-
 งบประมาณมากอยู่แล้ว และยังกว่านั้นยังได้รับเงินจากผู้ที่บำรุงราชการ
 ทหารเป็นจำนวนไม่น้อย มีหนึ่ง ๆ ได้รับเงินจากผู้ที่ยังบำรุงทหารนับ
 ด้วยจำนวนล้าน ๆ บาท แต่ก็เหมือนยังไม่พอสักที และของงบประมาณ
 เพิ่มเติมทุกที แต่อย่างไรก็ตาม ในวงราชการของกระทรวงกลาโหม
 แม้แต่จะจ่ายมากเท่าไร ถ้าเป็นประโยชน์ในการป้องกันประเทศ
 แล้ว ก็จำเป็นอยู่บ้าง แต่ว่าถ้าหากการใช้จ่ายเงินนั้นไม่ใช้ในทางที่
 เป็นประโยชน์ กล่าวคือทำไปในทางฟรคยประคาคความหุหราชของบ้าน
 เมือง เช่นการสร้างนครลพบุรีเช่นนี้ ข้าพเจ้ารู้สึกว่าเป็นที่อนาใจ
 อยู่บ้าง และเห็นที่ประหลาดใจว่ากระทรวงกลาโหมสามารถสร้าง
 นครลพบุรีขึ้นได้โดยไม่มั่งงงบประมาณให้ไว้เลย เมื่อไม่มั่งงประมาณ
 ให้ไว้ ก็จำต้องเขี่ยก้างเอาเงินที่อื่นมาใช้จ่าย และการเขี่ยก้างนั้น
 ทำได้ง่าย โดยเหตุที่งบประมาณไม่มีไว้ จึงเห็นที่น่าเสียดายว่า เรา

เอาเงินที่แยกแวงไปใช้จ่ายในทางอื่น แล้วมาของขยประมาณเพิ่มเติม
เช่นนี้ จึงเขินทหน้าเสียกายอยู่บ้าง

เหตุผลข้อ ข. ที่รัฐบาลว่า ได้เปลี่ยนกำหนดการจ่ายเงินเดือน
ซึ่งแต่เดิมจ่าย ในวณคนเดือนเป็นสนเดือนนั้น เหตุที่จ่ายเงินเดือนทั้งนี้
คงจะเนื่องด้วยต้องการให้ข้าราชการได้มีโอกาสเที่ยวงานยใหม่ และ
การจ่ายเงินเดือนคงนี้ไม่ใช่เพ่งจะทำในยนี้ รัฐบาลได้ทำมาหลายย ได้
ทำมาคัง ๓-๔ ยมาแล้ว และก็ได้ใช้ได้ ข้าพเจ้าใครที่จะทรวายว่า การ
ทจ่ายมาแต่ก่อน ๆ นั้นเอาเงินที่ใหม่มาจ่าย และถึยนั้นจำเป็นอย่างไว้ง
ระคังของขยประมาณเพิ่มเติม ข้าพเจ้าอยากทรวายทั้งนี้ด้วย

หลวงประดิษฐมนธธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง
คิดก่อนคนที่เคยทรวายละเอียคน ข้าพเจ้าได้ พยายาม ที่จะให้ ท่านสมาชิก
อย่างมากที่สุด จะเห็นได้ว่าสิ่งใดซึ่งสามารถจะให้ทรวายละเอียได้แล้ว
ข้าพเจ้าไม่ ได้ ยักยงเลย คังขยประมาณ โอนเงินที่ แลวกได้ ให้ทรวาย
ละเอียคอย่างมาก และเมขณขมาสำหรับขยประมาณเพิ่มเติม สำหรับขย
ประมาณกระทรวงกลาโหมนั้น ข้าพเจ้ายืนยันได้ ที่เคยว่า ไม่ได้เอา
ไปทำอย่างทรวาย คคือเป็นขยประมาณที่ปรากฏขคอยู่ว่าเงินเดือน
ท่านคเมและเป็นการสะสมขาวุ้ยและเอาไปชอเครื่องขน หมายความว่า
เกยวกับระคังขอนำมั้นเป็นจำนวนเงิน ๕ แสนบาท เมขณใจชคแล้วไม่
ยักยงถ้าทรวายอะไรเลย อีกอย่างหนึ่งขยประมาณเงินเดือนทชอจ่ายสน

ก่อนนั้น ก็ขอเพิ่มเป็น ๑๓ เคียน ซึ่งข้าพเจ้าได้ ชี้แจงข้อข้องใจของ
ท่านสมาชิกผู้หนึ่ง ในตอนต้นแล้ว

๑๗.๑๓ น.

นายเปี่ยม บุญโชติ (นครศรีธรรมราช) : ตามที่ร่าง
พระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมที่รัฐบาลได้เสนอมานี้ ข้าพเจ้าเห็น
ว่าไม่ควรรับหลักการ เพราะเหตุใด ข้าพเจ้าจึง คัดค้าน หลักการนี้
ความจริงข้าพเจ้าก็ได้ยกมือแล้ว เพราะเหตุเวลานั้นท่านประธานไม่เห็น
ส่วนงบประมาณของกระทรวงอื่น ๆ ข้าพเจ้าไม่ทราบ ข้อเท็จจริงจึงไม่ขอ
คัดค้าน แต่สำหรับงบประมาณกระทรวงการต่างประเทศ ข้าพเจ้ามี
ความรู้ ที่เท่า ๆ กับรัฐมนตรีหรือยิ่งกว่าก็ได้ ด้วยเหตุกระทรวงการ
ต่างประเทศได้วิสนธิสัญญาจากนานาประเทศมาแล้ว เรียกว่าเป็น
เอกราชก็ได้แล้ว และนอกจากนั้นเราได้พยายามขยายกิจการออกไป
เช่นตั้งสถานทูตกรุงโรม สถานทูตกรุงเบอร์ลิน และรัฐบาลของเราได้
มีแต่ทูตอยู่ก็มีเสฉียน ส่วนหลาย องค์การ ของทุกไม่มี รมต.ศรีของ
สถานทูตก็ไม่มี คำว่าทูตเราก็คืออยู่แล้วว่าคนผู้แทน ของรัฐบาล
สยาม แต่มีหน้าที่ทำงานทุกต้องร่างหนังสือเอง พิมพ์หนังสือเอง และ
รมต.ศรีต้องเข้าไปอยู่อีก และเรื่องสถานทูตที่ข้าพเจ้าทราบมา เกรง
ตบแต่งสำหรับสถานทูตที่ทรูโตโมลงเป็นอันมาก ทำให้เกียรติยศของ
ประเทศเราขายหน้าเป็นอันมาก อนึ่งข้าพเจ้าการสถานทูตของเรามีความ

ทุกซักร่อน และ ล้ำยาก เท่าไร เงินเดือนก็ น้อย เกิดเจ็บไข้ ซนในต่าง
ประเทศ....

ประธานสภา : ไม่ใช่ท่าน ท่านพูดให้ขู่อยู่ในวงเด็กท่าน

นายเปี่ยม บุษยโชติ (นครศรีธรรมราช) : เช่นข้าราชการ
ของเราอยู่ในสถานทุกและเกิดเจ็บไข้ก็ต้องเสียเงินทองเป็นอันมาก และ
เมื่อเกิดเจ็บไข้ก็ต้องส่งภรรยา กลับมาหรือไมก็ ไม่เอาภรรยาไป ซึ่ง
สถานทุกอื่น ๆ ซึ่งมีข้าราชการอยู่ก็เพียงแต่เล็กน้อยและทำงานกันอย่าง
จริงจัง ๆ และนอกจากนั้นการศึกษาก็ต้องข้าราชการตามกระทรวงทบวง
กรมในต่างประเทศต่าง ๆ ไม่ใช่ผลประโยชน์อะไรเลย เพราะข้าราช-
การเงินเดือนน้อย เมื่อกลับมาถึงกระทรวงการต่างประเทศและบริวาร
ได้แทบทุกคนว่ามหนักทวิมาเสียด้วย นั้นแสดงให้เห็นว่ากระทรวง
การต่างประเทศต้องเงินเดือนให้น้อยไป ไม่สมเกียรติยศ ถ้าจะให้
แล้วให้รางวัลพระราชบัญญัติเพิ่มเติมงบประมาณเข้ามาสัก ถ้าไม่อย่าง
นั้นไม่ควรรับหลักการ

นายสุวิรัช พันธเศรษฐ (เชียงใหม่) : ตามที่รัฐบาลเสนอ
งบประมาณเพิ่มเติมมานั้นข้าพเจ้าขอเรียนให้ทราบว่า เพราะเท่าที่ทราบ
นั้นคือว่า อย่างเมธรายชสภา ๆ คือผู้แทนที่ตกขยับไปและต้องใช้จ่าย
เงินทั้งสองแสนเพื่อให้อีกครึ่งสมาชิกเข้ามาใหม่ คือพวกเราที่นั่งอยู่
ในนี้ และพวกเค้าได้ขยับไปแล้ว เมื่อเช่นนั้นก็เห็นเหตุพิเศษ คือหมาย
ความว่าเกิดในกรณีที่มีการขยับสภา ๆ เช่น ข้าพเจ้ายกตัวอย่างให้ท่าน

มาซัดเห็น การเลือกตั้งเมื่อเราไม่มั่งงยประมาณเพิ่มเติมแล้ว เราเอา
 ใจอะไร และเรื่องนั้นใดเกิดขึ้น และงบประมาณ พ.ศ. ๒๔๘๑ ก็
 ไม่มี เพราะว่าเราไม่คิดว่าเรื่องนี้จะเกิดขึ้นง่าย ๆ เพราะฉะนั้นเมื่อเรา
 ได้ ไปแล้วโดยความจำเป็นเท่านั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็นว่าควรรีบ
 หลีกเลี่ยง

๑๗.๐๗ น.

นายโสภณ สุภระ (ขอนแก่น): ตามที่รัฐบาลได้เสนอร่าง
 พระราชบัญญัติคนเข้ามากโดยมีความประสงค์ที่จะเพิ่มเงินที่ไม่เพียงพอ
 ให้เพียงพอ เมื่อข้าพเจ้าได้ขานรายการของพระราชบัญญัติโดยตลอด
 แล้ว ก็เห็นว่าส่วนมากมีความจำเป็นที่รัฐบาลจะต้องใช้ เช่นอย่างคัง
 กานทุก ทั้งทุกชนิดใหม่ หรือเป็นต้นว่าคังคังงบประมาณสำหรับเคอน
 อนาคต เพราะฉะนั้นเงินเคอนของข้าราชการ ทูกรมทุกกระทรวง
 กิ่งเพิ่ม แต่ข้าพเจ้ายังมีความข้องใจ คือเรื่องงบประมาณในการเลือก
 กิ่งแทนราษฎรที่รัฐบาลขอเพิ่มมากถึงสองแสนบาท เมื่อเราพิจารณา
 ที่ ก็แล้วจะเห็นว่าเงินจำนวนคังสองแสนบาทไม่ใช่จำนวนเล็กน้อย ถ้า
 ว่าจะใช้ เงินจำนวนนี้ไปสำหรับ ย่างประเทศชาติแล้วจะรู้สึกว่าเป็น
 ประโยชน์มาก เพราะฉะนั้นการที่จะรีบหลีกเลี่ยง ข้าพเจ้าใคร่จะขอให้
 ท่านพิจารณาโดยละเอียดเพื่อเป็นเครื่องเคอนสติของเราในการใช้จ่าย

เงิน และข้าพเจ้าอยากขอลาตามรัฐบาลว่า ในการที่รัฐบาลได้ใช้จ่ายเงิน
ไปสองแสนบาทในการเลือกตั้งผู้แทนราษฎรนั้น ขอลาว่า ได้ รัยประ-
โยชน์อย่างใดบ้าง

หลวงศรีสุพรรณเดโช (ชุมพร) : ข้าพเจ้าเห็นว่าควรระ รัย
หลักการ เพราะเห็นความจำเป็นอย่างยิ่งของรัฐบาล เพราะฉะนั้นขอ
เสนอให้ลงมติ

นายอรุณ ทองบั้งไซทิ นายทอง กันทาธรรม รัยรอง
ประธานสภาฯ : ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควร
รัยหลักการแห่งร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม ขอได้ ไปร
ยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๗๘ คน

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓ คน

หลวงประดิษฐมนูธรรม รัฐมนตรีว่าการกระทรวง การคลัง
ขอเสนอให้ส่งกรมการพิจารณาว่าควรร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่ม
พิจารณา

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอเสนอให้ ส่งกรมการช
พิจารณาว่าควรร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติม มีผู้ใดมีความเห็น
อย่างไร

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าถือว่าที่ประชุมมีมติ แปรญัตติภายในวันนี้

หลวงประดิษฐมนูธรรม - รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง :
ขอแปรญัตติภายใน ๓๐ วัน

ประธานสภาฯ : ทางรัฐบาลขอให้แปรญัตติภายใน ๒๖ วัน มี
ผู้ใดมีความเห็นอย่างไร

ไม่มีสมาชิกมีความเห็นเป็นอย่างอื่น

ประธานสภาฯ : เมื่อไม่มีผู้ใดมีความเห็นเป็นอย่างอื่น ข้าพ-
เจ้าถือว่าที่ประชุมมีมติ ขอให้ไปขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติอากร
ค่าน้ำ พุทธศักราช ๒๔๘๑ ของรัฐบาล

น.อ. พระเวชนัตถ์ทรงสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ : รัฐบาลขอเสนอร่างพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำ (ระเบียบที่ ๗)
พุทธศักราช ๒๔๘๑ ขึ้นมาเพื่อพิจารณาโดยมีหลักการอยู่ว่า เพื่อกำหนด ไซ
ข้อกำหนดโดยฐานไซ เครื่องมือโดยไม้ไผ่ รัชชอนุญาตตาม มาตรา ๑๘
แห่งพระราชบัญญัติอากรค่าน้ำ รัตนโกสินทรศก ๑๒๐ ให้เป็นโทษชั้น
สองโทษ ทั้งนี้โดยมีเหตุผลอยู่ว่า ตามที่ได้ปรากฏอยู่ ผู้ใดกระทำ
ผิดฐานกระทำการจับสัตว์น้ำโดยมีไม้ไผ่ รัชชอนุญาตนั้น โดยมากที่กำหนด
โทษไว้ว่าปรับไม่เกิน ๒๐๐ บาท และจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือทั้งจำ
ทั้งปรับนั้น แต่เท่าที่ปรากฏเมื่อมีคดีขึ้นแล้วโดยมากโทษที่ปรับนั้นมัก
จะไม่เกินร้อยบาท เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจึงใคร่จะให้ลดโทษลงมาเพื่อ

สรวก เพราะว่าการที่ลทไทยลงมาเพียงปรีย ร้อยบาท หรือจำไม่เก็น
๑ เกอนนั เพื่อระให้ เป็นชั้นลทไทยให้ชั้นกรมการอำเภอเปรียบเทียบ
ได้ ทงนเพื่อสรวกแก่ราษฎรที่ประกอบอาชีพในทางน และสรวกแก่
เจ้าหน้าที่ในทางปกครองด้วย เพราะฉะนั้นเชื่อว่าสรวกนคงจะพิจารณา
รับหลักการด้วยดี

ร.ต. ลมัย กลุณณะภักดี (ปทุมธานี) : พระราชบัญญัติ
ระเบียบนเป็นการชอยแล้ว ทวระลงมติได้ ขอให้ลงมติ

มีสมาชิกรับรอง

ประธานสภา ฯ : ข้าพเจ้าขอ ให้ ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็น
ควรวรับหลักการแต่่งพระราชบัญญัตินี้ไว้ พิจารณา ขอได้ ไปรคยดมือชน
สมาชิกรคยดมือพร้อมเพรียง

ประธานสภา ฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้ ไปรคยดมือชน
ไม่มีสมาชิกรคยดมือ

ประธานสภา ฯ : ส่งกรรมาธิการชุด ๑

นายพัน สุพรรณสาร (พระนครศรีอยุธยา) : ข้าพเจ้าขอให้
พิจารณาตรวจเคียว เพราะมีมาตราเคียวเท่านั้น

น.อ. พระเวชยันตรังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ : รัฐบาลไม่ขัดข้อง ถ้าอย่างนั้นรัฐบาลขอให้ พิจารณาตรวจเคียว

เลขาธิการสภา ฯ : ร่างพระราชบัญญัติออกกรคว่าน้ำ (ระเบียบ
ที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๑

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรแก่ใจพระราชบัญญัติ
ชากรค่าน้ำ รศ.น.โกสินทรศก ๑๒๐

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า "พระราชบัญญัติ
ชากรค่าน้ำ (ฉบับที่ ๗) พุทธศักราช ๒๔๘๑"

มาตรา ๒ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันประกาศในราช-
กิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๘ แห่งพระราชบัญญัติ
ชากรค่าน้ำ รศ.น.โกสินทรศก ๑๒๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"มาตรา ๑๘ ผู้ใดใช้เครื่องมือโดยมิได้ขออนุญาตตามความ
ในพระราชบัญญัตินี้ มีความผิดต้องระวางโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐ บาท
หรือจำคุกไม่เกิน ๑ เดือน หรือทั้งปรับทั้งจำ"

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๔...

๑๗.๑๕ น.

นายทองอินทร์ ภูริพัฒน์ (อุบลราชธานี): ขอสความ
ข้าพเจ้าขอแก้ตั้งนี้ คือบันทึกที่ ๒ หน้าคำว่า มี ขอเดิมคำว่า ผู้
สำหรับข้อความส่วนในอันนั้นข้าพเจ้าขอแปรญัตติ ๑๐๐ บาทเป็น ๕๐
บาท ส่วนจำคุกนั้นขอแปรญัตติเป็นจำคุกไม่เกิน ๑๐ วัน อันได้ความ
ว่า "ผู้ใดใช้เครื่องมือโดยมิได้ขออนุญาตตามความในพระราชบัญญัติ

นี้ ผู้ที่มีความผิดของระหว่างไทยปรีชไม่เกิน ๕๐ บาท หรือจำคุกไม่
เกิน ๑๐ วัน หรือทั้งปรีชทั้งจำ” ผู้ใดเห็นด้วยไปรกรับรอง
นายอินทร สิงคเนตร์ นายจรูญ ทองบั้งโชติ นายพัน
พหุทธิภักดี รับรอง

น.อ. พระเวชยันต์รังสฤษดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงเกษตรา-
ธิการ: เท่าที่รัฐบาลได้เสนอพระราชบัญญัติแก้ไขโทษคนไทยเป็นต้นส-
โทษนักเช่นการสมควรมแล้ว ขอให้ท่านคิดว่า กำหนดโทษแต่เดิม
๒๐๐ บาท ลดลงมาเป็น ๑๐๐ บาท เช่นนักเช่นถาวรลงลงมามากมา
แล้ว นอกจากนักมีผู้ ทพาคณบอชยครั้งกระโตปรีชทวชน

ประธานสภา: ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย เอาหรือว่าอย่างไร
นายธวัช สุประภาตะนันท์ (สระบุรี): การที่รัฐบาลลดโทษ
นักเช่นการลดลงใจเขาเพื่อให้เห็นที่นิยมของราษฎรนั้นก็แล้ว นำ
ระเห็นใจ แต่ที่ผู้แทนขอลดๆ ขอร้องให้ลดลงมาก่อนนั้นก็น่าจะยอมให้

ประธานสภา: ขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรให้
ไปตามร่างที่รัฐบาลเสนอมา ขอให้ไปรกรับรอง

สมาชิกยกมือ ๒๕ คน

ประธานสภา: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรกรับรอง

สมาชิกยกมือ ๓๐ คน

เลขาธิการสภา: มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวง

โดยตราอริการและรัฐมนตรว่า การกระทรวงการคลัง มีหน้าที่รักษาการ
ที่เดินไปตามพระราชบัญญัติ

ประธานสภาฯ: ทมควาระที่ ๓ แล้ว ขอให้ขอให้พิจารณาใน
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นวาระพระราชบัญญัติควาระออกใช้ เช่น กฎหมาย
ที่ ขอให้ไปรตยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือพร้อมเพรียง

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรตยกมือขึ้น
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราช
บัญญัติเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมาธิการวิสามัญ
พิจารณาเสร็จแล้ว ขอเชิญกรรมาธิการเข้าประจำที่ ขอให้เลขาธิการ
อ่าน

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. ประธานกรรมาธิการ:
ก่อนที่พิจารณา ขอเสนอให้แก้ความคลาดเคลื่อนเล็กน้อยในร่าง
ข้อในมาตรา ๓๗ วรรค ๒ ที่เดิมใหม่ ยันที่ที่ ๔ ของวรรค ๒ คือ
พิมพ์กลับไปเป็นคั่นย่อว่า สมควรขีเลือกตั้งและเป็นผู้ ไม่นั้น ขอแก้
เป็นว่า สมควรขีเลือกตั้งและไม่เป็นผู้ต้องห้าม ในมาตรา ๔๗ ยันที่
ที่ ๒ คำว่า ถ้าและ และนั้นเกินมาขอตัดออก อ่านว่า ถ้าเทศบัญญัติ
ออกไม่ทันนี้ใหม่

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๑, มาตรา ๒, มาตรา ๓, มาตรา

๔, มาตรา ๕, มาตรา ๖, มาตรา ๗, มาตรา ๘, มาตรา ๙,
 มาตรา ๑๐, มาตรา ๑๑, มาตรา ๑๒, มาตรา ๑๓, มาตรา ๑๔ ตัก
 ลอก, มาตรา ๑๕, มาตรา ๑๖, มาตรา ๑๗, มาตรา ๑๘, มาตรา
 ๑๙, มาตรา ๒๐, มาตรา ๒๑, มาตรา ๒๒, มาตรา ๒๓, มาตรา
 ๒๔, มาตรา ๒๕, มาตรา ๒๖, มาตรา ๒๗, มาตรา ๒๘, มาตรา
 ๒๙, มาตรา ๓๐, มาตรา ๓๑, มาตรา ๓๒, มาตรา ๓๓, มาตรา ๓๔

นายสวิชช พันธ์เศรษฐ์ (เชียงใหม่): ตามที่กรมวิชาการ
 ได้ตัดมาตรา ๑๔ ออกไปนั้น แล้วก็เลขมาตราต่อไปนั้นข้าพเจ้าขอเสนอ
 ให้แก้ไขด้วย

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมาธิการ):
 ความระเบียบที่กระทำมากนี้เห็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทางสภาฯ ที่ระหว่างเสีย
 ใหม่ให้ถูกต้อง

เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๓๕, มาตรา ๓๖, มาตรา ๓๗,
 มาตรา ๓๘, มาตรา ๓๙, มาตรา ๔๐, มาตรา ๔๑, มาตรา ๔๒,
 มาตรา ๔๓, มาตรา ๔๔, มาตรา ๔๕, มาตรา ๔๕ ทวิ มาตรา ๔๖,
 มาตรา ๔๗, มาตรา ๔๘, มาตรา ๔๙, มาตรา ๕๐

๑๗.๒๒ น.

นายเด็ก ถังคานนท์ (กาญจนบุรี): ในมาตราที่ข้าพเจ้าได้
 ขอแปรญัตติไว้ในอนุมตรา ๓ ให้เพิ่มถ้อยคำว่า "และของสมาชิกสภา

เทศบาล" โดยความประสงค์ ที่จะให้สมาชิกสภาเทศบาลได้เข้าประชุม
 ด้วยเหตุผลในการที่ขอแปรญัตติ เช่นนี้ก็เพราะเหตุว่า ในประการแรก
 สมาชิกสภาเทศบาลย่อมเป็นผู้แทนปวงชนในเขตเทศบาลนั้น เพราะ
 ฉะนั้นในกรณีที่เขาได้กระทำข้อมอบอยู่ในความสรวเสริญหรือดีเคียน
 ของปวงชนในเขตเทศบาลนั้น ประการที่ ๒ นั้น ในการพิจารณา
 ทศบัญญัติซึ่งสมาชิกสภาเทศบาลได้กระทำต้องนับว่าเป็นภาระหนัก
 ึ่งไม่ใช่งานเล็กน้อย และ ประการที่ ๓ คือว่า สมาชิกสภาเทศบาล
 มาประชุมหนักก็องเสียเวลาอาชีพในการที่เขาได้กระทำอยู่ ด้วยเหตุ
 นั้นจึงเห็นว่าเช่นการสมควรที่จะได้ ขยายประชุม ข้าราชการรับคำ
 เียงจากท่าน รัฐมนตรี ว่ากฎกระทรวงยุติธรรมซึ่งเป็นประธานคณะ
 กรรมการ ได้ชี้แจงว่า ถ้าหากว่าเทศบาลใด ให้ทั้งขยายประชุม
 กรรมการและขยายประชุมสมาชิกสภาด้วย ทั้งสองอย่างแล้วก็เป็นการ
 มาก นับเป็นเหตุผลอันสำคัญ ที่แรกว่าคณะกรรมการ ไม่ได้คิดคำนวณ
 ผลการของข้าพเจ้าว่าการให้ ขยายประชุม นั้นไม่คิด แต่ว่าการประชุม
 กรรมการไม่ยอมให้ตามคำที่ข้าพเจ้าแปรญัตตินั้น เพราะเหตุว่ากรรมการ
 เห็นว่า เราได้ มีขบัญญัติอยู่แล้วในมาตรา ๓๒ และมาตรา ๕๐
 จึงให้สมาชิกสภาเทศบาลตนเองมีโอกาสเข้าเป็นกรรมการ และได้ขยาย
 ขยายประชุม นีเหตุผลข้อนี้ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่าไม่ใช่เป็นของใหม่ คือใน
 พระราชบัญญัติที่ระเบียบเทศบาล พ.ศ. ๒๔๗๖ ในมาตรา ๒๐ วรรค

๓ เรวก์โต มีบัญชีไว้แล้ว ก็ชอบโลมในการตั้งกรมการการค้ามณฑล
 บัญชีแห่งรัฐธรรมนูพระราชอาณาจักรสยาม เพราะฉะนั้นในเทศ
 ชื่อนของท่านกรมการข้าพเจ้าคิดว่ายังฟังไม่สู้สนิทนัก และอีกข้อ
 หนึ่งกรมการโต ชี้แจงว่า ในเรื่องเบียดประชุมชนเช่นการยาก เพราะ
 ว่าถ้าให้มากเงินของท้องถิ่นก็จะหมดไป ถ้าหากว่าให้น้อยแล้วก็จะ
 เป็นการ อับขายขายหน้าแก่เขา ว่าสมาชิกสภาเทศบาลอาจะโต้ เบียด
 ประชุมคนละ ๑๐ สดางค์ หรือ ๑๕ สดางค์ อะไรเป็นต้น ในข้อ
 ข้าพเจ้าเห็นว่าเราควรจะได้ ปล่อยให้ เป็นอำนาจ ของเทศบาลแก่
 เทศบาลจะได้ ใช้ดุลยพินิจเขาจะให้เบียดประชุมแก่ สมาชิกของเขา
 ว่าสมควรมากน้อยเพียงไร เพราะเหตุที่เราไม่ควรจะไปวางบทยัญญ
 ห้าหมื่นไว้ว่าให้จ่ายเบียดประชุมแก่สมาชิกสภาเทศบาลเลย ในกรณี
 เทศบาลนั้นยังมีรายชั่งมีเงินพอที่จะจ่ายให้แก่สมาชิกเทศบาลได้
 มาคิดชดด้วยบทยัญญิตีเช่นนี้ และอีกประการหนึ่ง ท่านกรมการ
 โต ชี้แจงว่า ถ้าหากว่าเราไปวางบทยัญญิตีไว้เช่นนั้นแล้ว ก็จะเป็นเหตุ
 ให้เทศบาลทั้งหลายซึ่งมีรายได้น้อยพอจะได้ออกเทศบัญญัติให้
 ภาระภาษีอากรให้แก่ราษฎร ซึ่งยกตัวอย่างว่า ในกรณีพิเศษแห่ง
 บัญญัติของตน - ใช้คำว่าไม่เกิน ๔ บาท ได้บัญญัติกันนั้นก็ต้อง
 ไปเป็น ๔ บาทเต็ม ๆ ซึ่งควรจะเป็นบาทหรือ ๒ บาท เป็นต้น ในเรื่อง
 ข้าพเจ้าขอชี้แจงว่า เทศบัญญัติที่ระผ่านออกมายังกับแก่ราษฎรได้ ก็
 ต้องได้ ร้อยมุตจากข้าหลวงประจำจังหวัด และกระทรวงมหาดไทย

เป็นผู้ควบคุมยอดคนทรง ซึ่งในเรื่องนี้ข้าพเจ้าเข้าใจว่าเทศบาลจะออก
 เทศบัญญัติเพื่อประโยชน์พิเศษเพิ่มเติมประชุมของคนเอง นั้นทำไปได้
 สะดวกไม่ เหตุผลของกรมการขึ้นข้าพเจ้าคิดว่ายังไม่ถนัดนัก
 ถัดอีกข้อหนึ่งคณะกรรมการขอว่า ถ้าเปิดโอกาสให้ เขยประชุม
 แล้ว รายได้ของท้องถิ่นก็จะหมดไป ในเหตุผลข้อนี้ ข้าพเจ้าคิดว่า
 ย่อมไม่ชอบด้วยหลัก เพราะเหตุว่าในทางหลักแล้ว ผู้ใดกระทำงาน
 ผู้หนึ่งก็ควรจะได้รับผิดชอบหรือประโยชน์ตอบแทน ทั้งนี้เพราะเห็นได้
 ว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือสมาชิกสภาจังหวัดก็ได้ เขยประชุมอยู่
 แล้ว อีกประการหนึ่งในเทศบาลนี้เอง พนักงานเทศบาลหรือกรม
 การก็ ย่อมได้เขยประชุมอยู่แล้ว เหตุไฉนสมาชิกสภาเทศบาลจึงไม่
 บัญญัติไม่ให้ เขยประชุม การที่เรารวางหลักไว้เช่นนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเห็น
 หลักซึ่งไม่ตรงกับหลักแห่งความยุติธรรม ว่าถึงจำนวนเงินที่กรม
 การจะจ่ายจะต้องจ่ายหมดไปมาก คือหมายความว่าที่จ่ายเขยประชุม
 แล้วกิจการของเทศบาลจะดำเนินไปได้ เพราะว่าเงินนั้นจะต้องมาจ่าย
 เป็นเขยประชุมหมด ในข้อนี้ข้าพเจ้าคิดว่าไม่สมควรแก่เหตุผล เพราะ
 เหตุว่าถ้าหากว่าสภาฯ นี้จะได้พิจารณาในกรณีเทศบาลตำบลจะเห็น
 ได้ว่า ในเทศบาลตำบลนั้นมีสมาชิกแต่เพียง ๘ คน ถ้าหากว่าในปี
 หนึ่งมีการประชุมซึ่งกำหนดสมัยสามัญไว้ ๑๕ วัน และสมาชิกทุกคน
 มาประชุมและให้ ได้ เขยประชุมคนละ ๑ บาท ในกรณีเช่นนี้สภาเทศ
 บาลจะจ่ายเขยประชุมและให้จ่ายเขยประชุมเป็นต้น ๑๓๕ บาท ถ้าหาก

ว่าคิดเทียบกับการจ่ายค่าช่วยการ และเงินเค้น ของพนักงาน เทศบาล และเขียนประชุมกรรมการเทศบาลแล้ว จะเห็นว่าเขียนประชุมของสมาชิก เทศบาลนั้นน้อยมาก จะเห็นว่าไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสิบแห่งเงินค่าใช้จ่าย ในการของเทศบาลนั้น คณะกรรมการวชิการ ไท ชี แจง อีกข้อหนึ่งว่า เวลาที่เราได้เปลี่ยนองค์การเทศบาลแล้ว คือหมายความว่า เราได้ตัด ทยบัญญัติว่าควยอำนาจของ สภาเทศบาล ซึ่งควบคุม คณะเทศมนตรี ใน กรณที่ลงมติไว้ว่างใจหรือไม่ว่างใจนั้น ออกเสีย และยกอำนาจนั้นไป ให้แก่กระทรวงมหาดไทยเป็นวันฉับยให้คณะเทศมนตรีออกจากตำแหน่ง ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ เห็น เหตุผลด้วยกรรมการวชิการ ไท ชี แจง แต่ขอให้ สภา ฯ น้อยาลิมว่า การที่เราได้ตัดอำนาจไปเช่นนั้น ก็เป็นการอลวง และตัดความลุ่มลึกตลอดกลานในคานคณะเทศมนตรีเท่านั้น เราหาได้ คัดความอลวงในคานสมาชิกสภาเทศบาลด้วยไม่ ในเหตุผลข้อที่ ๑ ริงก็คือว่า เขามาทำงานโดยไม่ได้เขียนประชุม แล้วเขาก็ไม่มาประ- ชุม การที่เขาไม่มาประชุมขอให้สภา ฯ ได้ ไปตระลิดว่า ในมาตรา ๑๕๓ ข้าพเจ้าจำไม่ได้ มีบทบัญญัติว่าจะต้องมีสมาชิกมาประชุมไม่ต่ำกว่า ๑๕ จำนวนจึงจะเขียนองค์ประชุมได้ เมื่อเขียนเช่นนั้นเขาไม่มาประชุมแล้ว กิจการของเทศบาลจะดำเนินไปไม่ได้ จะต้องหยุดชะงักชั้ชวี่ อย่าง ในเรื่องนี้หากท่านกรรมการวชิการจะไต่ ชี แจงว่า คือเราได้ มีบทบัญญัติไว้ ในมาตรา... ขอโทษจำไม่ได้ คือถ้าหากว่าสมาชิกไม่มาประชุมก็กๆ ักนั้นเช่นนั้นเราใช้ อำนาจลงโทษโดยทาง กระทรวงมหาดไทย โดยตัด

อนุมาตรา ๗ ในเรื่องไม่มาประชุม ๓ ครั้งติด ๆ กันแล้วไปเปลี่ยนใหม่
 ว่า ทำการใด ๆ อันเสื่อมเสียประโยชน์แก่ท้องถิ่น โดยไม่มีความหมาย
 ไปถึงสมาชิกไม่มาประชุม เช่นนั้นด้วย เป็นกรณีแก้ไขข้อขัดข้องที่
 สมาชิกไม่มาประชุม และเป็นการขัดข้องแก่กิจการของท้องถิ่นนอก
 ข้าพเจ้าเห็นว่าระเบียบการขัดกับความยุติธรรม คือเมย์เขาไม่มาประ-
 ชุมแล้วเรายังลงโทษให้เขาออกจากตำแหน่งหน้าที่ เช่นนี้ ข้าพเจ้าไม่
 เห็นด้วยเลยว่าจะบัญญัติไว้ เป็นการชอบ และอีกข้อหนึ่งข้าพเจ้าเคยเห็น
 มติของสภาเทศบาลมาแล้ว ในการประชุมสภาเทศบาลแต่ละคราว
 พวกเราก็ยังไปลั่นฆ้องไชโยเชิญสมาชิก มาประชุมเพราะเหตุว่าเขาไม่
 มาประชุม ถ้าเราไม่ทำเช่นนั้นการประชุมก็ดำเนินไปไม่ได้ และอีก
 อย่างหนึ่งข้าพเจ้าเคยได้ถามผู้ตรวจการเทศบาลซึ่งเป็นท่านสมาชิกด้วย
 กันหลายท่าน ก็ได้รับคำตอบเช่นเดียวกันว่า ความอลเวงในเรื่อง
 สมาชิกไม่มา ประชุมนี้มีมากมายหลายจังหวัดทีเดียว เพราะฉะนั้น
 ข้าพเจ้าขอแจ้งวอนคณะกรรมการและสภาฯ นิดไต่ ไปรัก พิจารณาข้อก
 ฎีครั้งว่าเราควรระมัดระวังบัญญัติให้ มีระเบียบประชุมของสมาชิก สภาเทศ
 บาลหรือไม่

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมการ) :
 คณะกรรมการขอแสดงความขอยใจท่านสมาชิกซึ่งได้จำเหตุผลของ
 คณะกรรมการมาโดยละเอียดดีมาก และได้มีการแก้ไขให้ตามคำ
 ของคณะกรรมการด้วย แต่ที่ว่าคำชี้แจงของท่านสมาชิกผู้นั้นในทาง

ตอนที่มีภาวะตลาดเคลื่อนไหวอย่าง ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาขอประทานอภัย
 ทั้งนี้ คือว่าในเมืองแรกที่เกี่ยวกับคณะกรรมการได้พิจารณาว่าปัญหา
 ในเรื่องระเบียบประชุมของสมาชิกกันได้ เช่นปัญหาซึ่งสภาว่าในที่เคยคงจะ
 ตามและเรียกหรือมาหลายครั้งหลายคราว รัฐบาลต้องกระทำในสิ่ง
 ในกรณีที่ไม่สามารถจะผ่อนผันให้ ได้ตามความประสงค์ของสภา ใน
 สมัยที่แล้ว ๆ มา ทั้งนี้โดยคำนึงว่าในการจัดตั้งเทศบาลขึ้นนั้น สาระ
 สำคัญในการที่จะทำการเทศบาลเป็นท้องถิ่นหรือไม่นั้นอยู่ที่การกระทำ
 หรือการบริหารการงาน คือการกระทำที่ การให้ เป็นคุณประโยชน์แก่
 ราษฎร และโดยเหตุที่การเทศบาลได้ จัดทำขึ้นในเมืองแรก ผล
 ประโยชน์รายได้ต่าง ๆ ของเทศบาลได้ มีอยู่เป็นจำนวนจำกัดเช่นนั้น
 แล้ว การที่จะเอาเงินซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนเล็กน้อยไปจ่ายเป็นระเบียบประชุม
 เสียหมดเช่นนั้น คงจะไม่เป็นวิธีที่ทำให้ การของเทศบาลเป็นท้องถิ่นของ
 ราษฎรได้ เหมือนเช่นที่จำเป็นจะต้องงบบุญทวนไว้ แต่ทั้งในการ
 ประการซึ่งทางกระทรวงมหาดไทยและคณะกรรมการได้เปลี่ยนแปลง
 หลักการบางประการลงไป กล่าวคือในเรื่อง การลดจำนวนสมาชิกลง
 พอสมควร เพื่อที่จะให้การบริหารของเทศบาลได้ เป็นไปด้วยดียิ่งขึ้น
 เช่นนี้ ได้มีข้อคิดซึ่งใจอยู่บางประการเหมือนกันว่า เมื่อจำนวนสมาชิก
 ของสภาเทศบาลได้ลดน้อยลงไป เช่นนี้แล้ว ก็เกรงไปว่าเราจะไม่ได้อ
 สมาชิกที่มีวิสัยฐานหรือผู้ ซึ่งสนใจในการเทศบาลก็มากำหนดไว้ และ

เมื่อเข้านั้นเราจะไม่ไปเทศมนตรที่มีวาทศิลป์พอสมควร คณะกรรมการ
การรถไฟ พิจารณาในเรื่องซึ่งทางรัฐบาลได้สั่งมา ก็ได้เห็นว่าในประ
การเช่นรัฐบาลได้ ประทับใจ อย่างตามสมควร ซึ่งถือว่าเป็นการเพียง
พอ กล่าวคือ

ประการที่หนึ่ง จำนวนสมาชิกนั้นได้ลดน้อยลงไป ในการที่จ่า
นวนสมาชิกได้ลดน้อยไปเช่นนี้ย่อม เป็นโอกาสที่สมาชิกมีโอกาสเห็น
คณะเทศมนตรีมากยิ่งขึ้น เห็นกันว่าสมาชิกเทศบาลตำบลมีจำนวน ๘
คน แต่มีจำนวนเทศมนตรี ๓ คน เช่นนี้ทุก ๆ คนก็ย่อมหวังว่าจะมี
โอกาสเห็นเทศมนตรีเศษหนึ่งส่วนสาม นี้เป็นการตอบแทนผลประโยชน์
ในการที่รถไฟขอลยแล้ว

ประการที่ ๒ ถ้ามาพิจารณาว่า ถึงแม้ว่าจะได้ดำเนินการเช่นนี้
แล้วก็ตาม ถ้าจะมีสมาชิกบางส่วนซึ่งอาจไม่มีผลประโยชน์ในเรื่อง
นี้เสียเลย เขาจะไม่เป็นการช่วยให้มีผู้มาสมัครเป็น สมาชิกเทศบาลที่
ได้ คณะกรรมการได้ใคร่ครวญเหตุผลกันแล้วเห็นว่า ในเวลาการ
เงินของเทศบาลยังมีเล็กน้อย รั่วไหลๆ ไปภายนอกเหตุการนี้เขาจะ
เปลี่ยนแปลงไปก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง ในขณะการเงินของเทศบาลยังมีอยู่
เป็นจำนวนเล็กน้อย ถ้าไปจ่ายเป็นเบี้ยประชุมแล้ว การงานของเทศบาล
แทนที่จะดีขึ้น จะกลายเป็นการเสื่อม เราจึงมาคิดว่าจะมีวิธีประการ
ใดบ้างในการที่จะเป็นการตอบแทน ย่อมเห็นที่ไม่ต้องสงสัยเลยว่า ถึง
แม้ว่าเทศบาลจะตอบแทนได้ทั้งในกรณีซึ่งเป็นเบี้ยประชุมของกรรมการ

และเป็นเยยประชุมของสมาชิกด้วย แล้วยอมเป็นทสมหวังในการที่เรา
 จะได้สมาชิกเทศบาลทวีตยฐานะคัสสมประสงค์ แต่โดยเหตุที่การเงิน
 ไม่สามารถจะให้ ได้เต็มทั้งสองทางเช่นนี้แล้วปัญหาเราก็ควรจะซึ่ง
 ว่าจะเอาทางใด ปัญหาตามที่รัฐบาลได้เสนอมา กล่าวคือว่า กรรมการ
 ได้ เยยประชุมของกรรมการ รัฐบาลมีเหตุผลหลายประการ คือ

ในประการที่ ๑ กรรมการของสภา กติ หรือกรรมการของคณะ
 เทศมนตรีกติ นั้นโดยปกติหรือโดยหลักแล้วก็ไม่ควรจะเป็นสมาชิกใน
 สภา ฯ แต่เพราะเหตุว่าสภา ฯ เป็นผู้ ตั้งคณะกรรมการ สภา ฯ ก็ควร
 จะเลือกบุคคลซึ่งเป็นสมาชิกของสภา ฯ ตามวาระที่เราได้ เป็นอยู่ในสภา
 เทศบาล หรือ สภาผู้แทนราษฎร หรือสภา ฯ อันใดก็ตาม เป็น คิงันเสมอ
 และนอกจากนั้นก็ถือว่าในการที่ ให้ เยยประชุมของกรรมการชน เช่น
 น เยย ประการ กติ ในอีก ทางหนึ่ง คือ ในการ ที่คณะเทศมนตร จะ ได้ มี
 โอกาส แต่งตั้ง คณะกรรมการ เพื่อบริหารการงานบางประการ ในการ
 เสนอได้ มีวิธีการในการบริหารการงานของเทศบาลได้เปลี่ยนแปลงเร็ว ๆ
 เช่น เยย การตั้งช่วยความประสงค์ของรัฐบาล และเป็น การตั้ง ประ
 สังก์ของเทศบาลซึ่งในนานาประเทศเขาได้ ทำด้วย คติด้วย การบริหาร
 งานของเทศบาลได้ ทำเป็น คณะกรรมการกับคณะเทศมนตร นอกจาก
 ว่า เป็นการ ผลักข้อขมให้ สมาชิก ของเรา ได้ มีความเข้าใจ ในเรื่อง การ
 บริหารราชการท้องถิ่นแล้ว ยังเป็น การนำ มาซึ่ง ความ สามัคคี ความ
 สงปรีย์ปรือย ในเรื่อง สมาชิกของเทศบาลซึ่งมาเป็น กรรมการกับคณะ

เทศมนตรังนั้นเข็นคาน เมื่อเข็นเข็นแล้ว คณะกรรมการจึงเห็นว่า
 เป็นการสมควรในการที่จะส่งเสริมขยายในเรื่องนี้ จึงได้กำหนดค่า
 ไว้แต่เพียงว่า เขยประชุมของกรรมการและเพื่อเป็นการประกันการกระ
 ทำในบางสิ่งบางอย่างซึ่งจะไม่เข็นไปตามแนวทศกัณฑ์แล้วนี้ ผู้แทนกระ
 ทรวงมหาดไทยยังได้ริ้วว่าขอคำสั่งแนะนำไปว่า ควรจะต้องจากสมา
 ชิกของสภาเป็นคณะกรรมการกับคณะเทศมนตรี ในการเติมลงไปหรือ
 ไม่เติมลงไปนั้น คณะกรรมการเห็นว่าผลได้เท่ากัน กล่าวคือว่าเรา
 จะมีกฎกระทรวงออกกำหนดในเรื่องเขยประชุมเช่นนั้น กระทรวงมหาด
 ไทยภายหลังที่ได้ ใ้ใครตรวจดูแล้ว เห็นสมควร จะกำหนดไว้ ในกฎ
 กระทรวงว่า เขยประชุมนั้นไม่เกิน ๕ เปอร์เซ็นต์ของรายได้อัน
 หนึ่งที่จะจ่ายหลายทางแล้ว เขยประชุมจะจ่ายอย่างมากที่สุดก็ได้เพียง
 ๕ เปอร์เซ็นต์เท่านั้น คณะกรรมการเห็นว่าจะเป็นเขยหัวแตกไป ไม่
 สมเกียรติยศของท่านสมาชิก และข้อเท็จจริงนั้นในฐานะที่ข้าพเจ้าเคย
 รัยราชการในกระทรวงมหาดไทย ข้าพเจ้ามีความพอใจจะกล่าวว่า
 เราไม่เคยมีสมาชิกสภาเทศบาลรัยรองในเรื่องนี้ เหมือนกัน พวกเรา
 ตระหนักดีอยู่แล้ว สมาชิกเทศบาลเหล่านั้นได้ทำงานด้วยความเต็ม
 ใจและได้คำนึงถึงเกียรติยศของเขา และนอกจากนี้ในการกระทำการ
 งาน และเป็นการกระทำกรทำงานเพื่อความเจริญแห่งท้องถิ่น เพราะ
 ฉะนั้นข้อเท็จจริงไม่มีไปในทางที่น่าวิตก แต่อย่างไรก็ตามในการที่จะได้

ผลสัมประสงคนัน ก็ได้ผลสัมประสงค้อยู่แล้วความพระราชบัญญัติคณะ
 นี้ คณะกรรมาธิการจึงเห็นว่าความร่างเดิมของวุฒยาลนนเป็นกาารช้อย
 แล้ว จึงไม่ไ้รับคำแปรญัตติของท่านสมาชิกณน

๑๗.๔๒ น.

นายอินทร สิงหนตร (เชียงใหม่) : ข้าพเจ้าไ้สนใจใน
 คำแปรญัตติของสมาชิกผู้แปรญัตตินัน และไ้พึงเหตุผลที่วุฒยาลนน
 เป็นประธานกรรมาธิการไ้กล่าวห้กล่าว ข้าพเจ้าเห็นว่าเหตุผลของท่าน
 รัฐมนตรีไม่มีผลเพียงพอเลยที่จะไ้ห้กลางคำของสมาชิกณน เหตุ
 ผลของท่านรัฐมนตรีมีข้อหนึ่งว่า สมาชิกมันน้อยคน เพราะฉะนั้น
 หวังหมดที่จะไ้ เช่น มนตรี แต่ว่าเราต้องคิดถึงสมาชิกสภาคนทวี
 สภาเมือง มีจำนวนมากเหมือนกัน ในจำพวกนี้ที่ไม่เป็นมนตรีของ
 วิทยากรที่จะเข้าประชุมเป็นจำนวนมากเหมือนกัน เราต้องคำนึงถึงคน
 เหล่านี้บ้าง เพราะฉะนั้นเหตุผลนี้ไม่เป็นกาารเพียงพอ คงจะมีหลาย
 คนที่ฐานะไม่ถึง ข้าพเจ้าหมายความว่า มันไม่ถึงกับจะเช่นมนตรี
 ไ้ แต่เขาจำเป็นต้องใช้จ่ายในการไปประชุม แม้แต่เพียงค่ารถก็ยัง
 ไ้ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรจะต้องถึงพวกนี้ด้วย ประการที่ ๒
 ประธานกรรมาธิการไ้กล่าววว่า ข้อที่ว่าอาจไม่มีคนสมัครนันจะเป็นไป
 ไม่ได้ ข้อนี้ข้าพเจ้าเสียใจเหลือเกินที่สมาชิกคงจะไม่มีโอกาสไป
 ชุมกันมาก สมาชิกเหล่านี้คงจะเข้ถามและเห็นว่า จะต้องไปช้ช่นวน

มีเงินต้นเหลือตกเคียว ไม่ให้เขา หรือ สภานครเชียงใหม่ของข้าพเจ้า
 เอง ให้เขาเพียง ๑ เปอรูเช่นที่ข้าพเจ้าเห็นว่าพอจะใช้ เป็นค่า รดอย่างก็
 ทำไมเราไม่คิดถึงคนเหล่านั้นบ้าง แล้วก็คิดว่า การเงินจะเกิดครั้น
 การเงินจะเกิดครั้นนั้น อย่าตกใจ สภามืองเชียงใหม่ที่ข้าพเจ้าพูดถึง
 เมื่อก่อนรวยโต ไม่มี นายกมนตรี เขาก็ไม่เอาเงิน มนตรี ก็ไม่เอาเงิน
 เพราะ สภาไม่มีเงิน แต่ที่มีเงิน แล้ว ก็ควรกระจายให้ เขาย่าง เพียง
 เปอรูเช่นครั้งเปอรูเช่นตกยงก็

ท่านประธาน กรมการหลวง แดง ออกมาได้ว่า
 ไม่มีใครรับของ พทได้ ถ้าไม่ไป เห็นจริงได้พูดอย่างนั้น ข้าพเจ้า
 เคยเป็น กรมการหลวง ประมาณ สภานคร เชียง ใหม่ มาหลายคราว
 แปรญาติก็เข้ามาอย่างนี้ เราตัดทอนบอก ว่าเงินไม่มี แล้วจะไปเอาที่ไหน
 เรื่องจึงไม่ได้มาดัง รัฐมนตรี ท่าน รัฐมนตรี จึงได้มาพูดอย่างนี้ ข้าพ-
 เจ้าเห็นว่า มัน เกิดครั้น ข้าพเจ้า รู้สึกว่า เป็นการ แผลง เหลอเกิน
 ทเดียว ทสภาจังหวัด ซึ่ง เช่น สภาที่ปรึกษาทำอะไรไม่ได้ แต่ได้เยย
 ประชุมวันละ ๒ บาท ท่าน สภานคร สภามือง สภาค้ายล ซึ่งเป็น
 สภาเทศบาล เป็นสภาทั้งนี้กับญญาติ และบริวาร เขาชี้ไม่ได้ อะไร
 เลย สมาชิกของยาค้อออกไป แล้วไม่พอ ถ้าหากว่าใครออกที่ขึ้นรถไป
 ก็ต้องเสียค่ารถเอง ข้าพเจ้าเคยเป็นประธาน สภานคร เชียงใหม่ ถึงวัน
 ประชุมแล้วไม่มีสมาชิกมา ทำอย่างไรก็ต้องเลื่อนไปทุกที ต้องเอาถ
 ยนครข้าพเจ้าเองไปชื้ออันวนไหวแล้วไหว ชัก พ่อคุณ ขอทีเถิก ไป

ประชุมเด็ก นั้นเป็น การเคอะคร้อ อย่างยิ่ง ถ้าหากว่า กรมการธิการ
 ชุกที่พิจารณาได้ ไปเห็นอกของสมาชิกจริง ๆ แล้ว นำระชนโศกตาม
 ที่ผู้ประมุขที่ ซึ่งเป็นบรรพมาอยู่เองคำวิมวองโศกครวญนั้นไม่มาถึง
 ท่านรัฐมนตรี มันมาไม่ได้ด้วยเอง เพราะมันอยู่ที่กรมการพิจารณา
 งบประมาณ และอย่างใดก็บอกได้ว่าไม่ได้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเห็น
 ว่าเราควรสนับสนุนและเห็นอกคนพวกนี้ เรามีภาระผูกพันว่า รักษา
 ทำหน้าที่ของดินของท่าน และสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ก็รักษาเหมือน
 กัน ทำไม่จึงได้ แต่ทำไมคนรักษาจึงมีแต่สภาเทศบาล ทำไม่จึงไม่
 มีที่สภาผู้แทนราษฎรบ้าง หรือคณะรัฐบาลบ้าง เพราะฉะนั้นคนรักษา
 ก็รักษาด้วยกันทุกคน แต่ขอให้เขาได้วิมวองประชุมบ้าง

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรมการธิการ):
 คณะกรมการธิการขอชี้แจงเพิ่มเติมอีกเล็กน้อย คือว่า

ประการที่ ๑ ซึ่งท่านสมาชิก เห็นว่า สำหรับ เทศบาล บางแห่ง
 อย่างเทศบาลนครเชียงใหม่ เป็นต้น ก็มีรายได้มากพอสมควร สมมติ
 ว่าเขาเสีย ๑ เปอร์เซ็นต์หรือ ๒ เปอร์เซ็นต์ ก็ย่อมเป็นการเพียงพอใน
 การจะจ่ายเงินเบี้ยประชุมของสมาชิกและเบี้ยประชุมกรมการ ท่าน
 สมาชิกผู้นั้น ควรจะ ระวังว่า กรมการธิการชุกนี้ไม่ได้เขียน พระราช
 บัญญัติสำหรับเทศบาลนครเชียงใหม่เท่านั้น เราเขียนพระราชบัญญัติ
 สำหรับเทศบาลทั่วไป ในการที่จะให้เทศบาลแห่งหนึ่งได้ และอีก
 แห่งหนึ่งไม่ได้มัน คณะกรมการธิการเห็นว่าไม่ชอบด้วยเหตุผล

ประการที่ ๒ ท่านได้ชี้แจงถึงบางสิ่งบางอย่างในเรขาคณิตของลักษณะของเทศบาลที่ได้เข้ามาแล้ว เป็นต้น ในเรื่องผู้สมัครก็ ผู้มาประชุมก็ คณะกรรมการขอชี้แจงว่า ในเรื่องเช่นนี้คณะกรรมการได้ทราบอยู่แล้ว และเหตุที่ทราบจึงได้ปรีชประพรราชบัญญัติคนมาใหม่ในรูปที่จะแก้ไขข้อบกพร่องหรือข้อขัดข้องซึ่งสมาชิกได้เสนอมา

ประการที่ ๓ คือว่ากรณีจะเป็นอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าได้ชี้แจงแล้วว่า ถึงแม้ว่าเดิมลงไปหรือไม่เดิมลงไปนั้นผลย่อมระคายเคืองกันในส่วนที่เกี่ยวกับสมาชิก เพราะเหตุว่าฐานะการเงินของเทศบาลมีอยู่จำกัด งบประมาณเทศบาลไทยคงจะไม่ในท่าที่จะกำหนดเบี้ยประชุม ของกรรมการหรือสมาชิกเลย เมื่อเช่นนี้แล้วจึงได้ให้อำนาจไว้แล้วในพระราชบัญญัติฉบับนี้ คงตัวอย่างที่ข้าพเจ้าได้ยก สมมต ๕ เปรียบ เช่นกันนั้น จำเป็นจะต้องแย่งกันออกไปในหลายทางด้วยเสียแล้ว คณะกรรมการก็เห็นว่า เป็นเขยหัวแตก และไม่ชอบด้วยเหตุผลหลายประการ นอกจากนั้นก็คือสภาเทศบาลนั้นตามรูปที่ปรีชประพรชนใหม่ในเรขาคณิตจะให้หนักไปในทางบริหารมากกว่า ในการที่จะให้ประชุมกันนั้น ก็เรียกว่าเป็นการอธิบายด้วยไมตรี คล้ายๆกับเป็นวิธีที่หรือทางที่ส่วนวิธีที่มากกว่าจะตั้งคน เช่นประชุม ซึ่งกัน และ กัน เมื่อเช่นนี้แล้ววิธีต่างๆ การประชุมสมัยเดียว หรืออย่างมากที่สุดสมัยหนึ่ง วิสามัญ สมัยหนึ่ง และถ้าเราจะหนักไปในทางให้ มีเขยประชุมก็อาจจะหนักไปในทางประชุมมากกว่าจะ เป็นการ ทำงาน ในที่ประชุม

กรรมวิธีการเข้าเจ้าได้ ซึ่งแจ่มแล้วว่า ประโยชน์ ในการซึ่งได้ผล คอบ
 แทนของกรรมกรรมนั้นไต่อะไร ในการซึ่งผลที่ร้ายของเวลาให้ รู้จัก
 ในวิถี การปกครองระบอบรัฐธรรมนูญ และเป็นการให้ ความสามัคคี
 ระหว่างสมาชิกและเทศมนตรีไปด้วยดี และนอกจากนี้ ยังเป็น การ
 ชวยด้วยเหตุผลในการที่ กรรมวิธีการ อาจจะเป็น บุคคลภายนอก และ
 ท่านสมาชิกก็ได้มาทำงานให้แก่เทศบาล แล้วก็ควรที่จะจ่ายเงินให้แก่เขา
 แต่ถ้าหากว่าไม่สามารถจะจ่ายให้ เขาได้ แล้ว ก็เป็นอีก เรื่องหนึ่ง แต่
 ถ้าจะจ่ายไปในทางนี้แล้ว กรรมวิธีการเห็นว่าจะเป็นการชวยด้วยเหตุผล
 มากกว่า

๑๗.๕๓ น.

ขุนอนุสรกรรม (นครพนม) : ตามที่ท่านประธานกรรมมาธิ-
 การกล่าวไว้ การเขียนพระราชบัญญัตินี้ไม่เฉพาะสำหรับแต่จังหวัด
 เชียงใหม่ แต่เขียนเพื่อทั่ว ๆ ไป เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอกราบเรียน
 คื่อไปว่า ในระเบียบประชุมของสมาชิกสภาเทศบาล เป็นของจำ-
 เป็นยิ่ง แล้วเมื่อได้ผ่านความ สังกศโดยทั่ว ๆ ไปแล้ว ก็ไม่อาจจะ
 ปฏิเสธได้ว่าไม่เป็นของจำเป็น ทั้งนี้ก็ชวยเหตุว่าการเงินเช่นนี้ขยับแผ่ง
 อยู่ในกิจการแทบทุกอย่าง เพื่อที่จะให้อำนวยผลแห่งกิจการนั้น ๆ ไปสู่
 ความสำเร็จได้ แต่การที่ไม่เขียน ประชุมมนัน เท่าที่ปรากฏ มาแล้ว
 การประชุมไม่พร้อมเหมือนสมาชิกสภาจังหวัดกันซึ่งทำพร้อม

การประชุมไม่พร้อมเช่นนี้ มันก็เกี่ยวกับความที่ระอาวญ
ผลไม่ได้สัมความมุ่งหมายแห่งพระราชบัญญัติ

ที่ข้าพเจ้ากราบเรียนนี้ ไม่ได้หมายความว่าต้องการให้สมาชิกผู้
ได้เงิน เงินเท่านั้นไม่เท่าไร แต่ข้าพเจ้ามุ่งหมายสำหรับการที่
ระปฏิบัติให้ เช่นไปตามพระราชบัญญัติเทศบาล นั้นแหละเป็นข้อใหญ่
วิงวอนเงินของเทศบาลอยู่ในวงจำกัดส่วนน้อย ถ้าจ่ายเงินประเภทนี้
ระขาดหรือขาดพร้อมในการงานที่ระวิงประเภทอื่น แค่ว่า ถ้าไม่ให้เสีย
เลย ก็ไม่ได้มาประชุมกันเสียเลย อย่างที่ท่านสมาชิกผู้แทนราษฎร
จังหวัดเชียงใหม่ท่านกล่าวไว้ว่า ต้องไปรับไปเค้นมา ข้าพเจ้าก็ได้
เคยเป็นนายกมนตรีเทศบาลเหมือนกัน นี่เป็นของยากลำบาก:

ที่ท่านได้กล่าวไว้ในข้อหนึ่งว่า สมาชิกไม่ได้วิ่งรับในชั้น
ที่ขะระรังชนมากรู้ สักอ้าย เงินเล็กๆ น้อยๆ ะรังขอ แล้วก็ โดย
มากก็เป็นการวิ่ง ขอดทาง ฝ่ายบริหารที่จะขอให้ สักครบบ้าง ที่จะขอให้
อะไรต่ออะไรบ้าง เพื่อให้เห็นแก่ความรักชาติประเทศ อะไรต่ออะไร
เหล่านี้ ความรักชาติประเทศใคร ๆ ก็รักเหมือนกัน อย่างที่ผู้แทน
ราษฎรจังหวัดเชียงใหม่ได้กล่าวมาแล้ว ถ้าจะพูดถึงความรักชาติและ
ประเทศ แต่ว่ามีความจำเป็นในเรื่องใช้จ่าย และต้อง ขาดทุนสำหรับ
เรื่องเช่นนี้ เป็นข้อติดหนาระอาใจสำหรับการปฏิบัติในสภาเทศบาลอย่าง
มาก และเพื่อที่จะให้การทำงานสัมความมุ่งหมายของเทศบาลแล้ว ก็
ควรจะให้มีเยยประชุมอย่างที่ท่านสมาชิกได้แปรญัตติไว้แล้ว

ประธานสภาฯ: เมื่อไม่มีใครพูด ข้าพเจ้า ขอให้ที่ประชุม
วินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่าควรยื่นไปตามร่างที่กรรมาธิการเสนอมานี้ ขอให้
ไปรทกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๕๒ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรทกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๓๘ คน

ประธานสภาฯ: เ็นอันว่าให้คงยื่นไปตามร่างเดิมของกรรมา-
ธิการ

เลขานุการสภาฯ: มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓
มาตรา ๕๔ มาตรา ๕๕ มาตรา ๕๖ มาตรา ๕๗ มาตรา ๕๘
มาตรา ๕๙ มาตรา ๖๐ มาตรา ๖๑ มาตรา ๖๒ มาตรา ๖๓
มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ มาตรา ๖๘
มาตรา ๖๙ มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓
มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๕ ทวิ มาตรา ๗๖

ประธานสภาฯ: ทมถวาระที่ ๒ แล้ว คือไปขอให้พิจารณาใน
วาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าควรระออกพระราชบัญญัตินี้ให้ เ็นกฎหมายได้
ขอให้ไปรทกยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือ ๘๘ คน

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรทกยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ: เป็นอันว่าพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายได้

หยุดพักเวลา ๑๘.๐๐ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๘.๒๕ นาฬิกา

ประธานสภาฯ: ในวาระต่อไป ขอให้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติสภาจังหวัด พุทธศักราช ๒๔๘๑ ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาเสร็จแล้ว ขอให้เลขาธิการอ่าน

เลขาธิการสภาฯ: ร่างพระราชบัญญัติสภาจังหวัด คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒ มาตรา ๓ มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗

นายเขมชาติ มุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด): ในมาตรา ๗ คณะกรรมการได้มาเพิ่มวรรค ๒ ข้าพเจ้าอยากทราบว่า เพิ่มไว้เช่นนี้จะเสียผลอย่างไร หรือจะได้ผลอะไรบ้าง

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมการ): วรรค ๓ แห่งมาตรา ๗ ที่ได้เพิ่มเอาไว้ นั้น เพื่อให้ลุล่วงไปแต่ฝ่ายบริหาร คือ ถ้าเห็นว่าสมาชิกว่างลงภายในกำหนด ๖ เดือนก่อนที่จะถึงวาระเลือกตั้งกันแล้ว เมื่อเป็นเช่นนั้นอาจจะไม่มีการจัดการที่จะตั้งขึ้นใหม่ เป็นอันว่าอาจจะไม่มีการประชุมกันเช่นนี้เกิดขึ้น เพราะฉะนั้นจึงได้ใช้คำว่า "จะไม่เลือกตั้งสมาชิกขึ้นแทนตำแหน่งที่ว่างนี้ก็ได้"

นายเขมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอก): การที่มาพบวรท๒
 ไวเชินนี้ ตามเหตุผลที่ท่านผู้เป็นประธานกรรมวิธีการใด ชี้แจงนั้น
 นั้นก็เป็นไปในด้านหนึ่ง แต่ถ้าหากว่าในขณะที่สมาชิกภาพว่างลงนั้น
 เป็นสมัยประชุม แล้วการที่ขัญญุตไวว่าจะไม่เลือกก็ได้ ขะไวสอง
 ทางว่าจะเลือกก็ได้หรือจะไม่เลือกก็ได้ ขัรับรองไม่ได้ว่าทางราชการ
 อาจจะไม่เลือกก็ได้ หรือไม่เลือกก็ได้ ถ้าหากว่าไม่เลือกแล้ว จะเป็นการ
 เสียหายแก่สภาจังหวัดตนเอง เพราะเรารู้แล้วว่าจำนวนสมาชิกมีจำนวน
 น้อยเหลือเกิน คือ ๘ คนเป็นขย่างน้อย แล้วข้าพเจ้าก็คิดว่าหลายจังหวัด
 ก็เกิดเหตุมีสมาชิกจำนวน ๘ คน ในสภาจังหวัดนั้นถ้าหากสมาชิก
 มาว่างลงในขณะมีการประชุมสภาจังหวัดในอำเภอหนึ่งว่างลง และไม่
 มีการเลือกตั้งซ่อมใหม่แล้ว อาจจะเป็นการเสียผลของอำเภอนั้น เช่น
 ไม่มีสมาชิกใดที่จะติดตาม หรือแนะนำกิจการใด ๆ อันสำคัญแก่อำ-
 เภอนั้นแก่คณะกรรมการจังหวัด ข้าพเจ้าจึงเห็นว่าจะเป็นการฝึกลึกความ
 ประสงค์ของการตั้งสมาชิกสภาจังหวัดไป

ทางที่ท่านอาจจะบอกว่าไม่เลือกตั้งใหม่ นั้น เป็นเวลาเล็กน้อย
 ถ้าเลือกตั้งอาจจะใช้จ่ายอะไรมากมายนั้น นั้นเป็นการเสียน้อยเสียมาก
 เสียยากเสียง่าย ในการที่จะต้องเสียเงินวันละสองบาทอะไรเช่นนั้น เพียง
 เหตุแค่นั้น เพราะทำให้หลักการของพระราชบัญญัติฉบับสมบูรณ์ยิ่งขึ้นที่จะ
 เป็นการดีหาหน่อยไม่ คิดเทียบกันในเรื่องสภาผู้แทนราษฎรของเรา ถ้า
 สมาชิกว่างลงแม้จะเป็นเวลาหนึ่งเดือนสองเดือนอะไรก็ตาม เราจะต้อง

ทั้งข้อหมากันที่ แล้วในระหว่างนั้นสมาชิกผู้หนึ่งเขาจะมีความเห็นอะไร
 ก็ๆ เขาจะมีความควบคุมหรือมีอะไรก็ๆ มาเสนอต่อสภาฯ ก็ได้ และ
 ถ้าได้ขัญญูติไว้เช่นซึ่งก็ความเห็นสองนัยแล้ว ถ้าเขาไม่เลือก ถ้าไม่
 มีการเลือกมาในขณะที่มี การประชุมแล้ว เราก็จะว่าอะไรเขาไม่ได้
 เพราะกฎหมายให้อำนาจเขา ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ขัญญูติเสียดีกว่า แล้ว
 การที่สมาชิกมาจากलग्नนั้นก็ไม่ใช่จะมีการชากกันข้อยอนันต์ แล้วการที่
 เราจะไม่ขัญญูติ ก็จะไม่เสียผลอะไร คุเหมือนจะโต้ทางจิตที่ใจของ
 สมาชิกสภาจังหวัดไว้ด้วย

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมาธิการ):

คณะกรรมาธิการขอชี้แจงเล็กน้อยเพื่อสงวนเวลาของสภาฯ คือว่าเขียน
 ขนมาอนันต์เป็นการทำให้อำนาจฝ่ายบริหารในการที่วินิจฉัย ถ้าแม้ว่า
 กรณีเขียนไปอย่างทีสมาชิกผู้หนึ่งก็ขังการแล้ว ก็ควรจะโต้ มีการเลือกตั้ง
 แต่ในกรณีที่ไม่ม่ประโยชน์แล้วจะไปเลือกกันทำไม เช่นในกรณีที่ไม่ม่
 การประชุมเขียนกัน พระราชบัญญัตินั้นก็เขียนไปในกรณี เพราะฉะนั้น
 คณะกรรมาธิการเห็นว่าในเรื่องนี้เขียนเรื่องทีเขียนไว้กว้างๆ ก็ได้ ถ้า
 หากว่าคณะกรรมาธิการจังหวัดบัญญัติไม่ชอบด้วยเหตุผล ก็อาจจะถูกตั้ง
 กระทุ้ง เป็นต้นว่าในสภาผู้แทนราษฎรก็ได้

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าจะให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นว่า
 ควรจะเขียนไปตามร่างที่กรรมาธิการเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรยกมือขึ้น
สมาชิกยกมือเป็นส่วนน้อย

ประธานสภาฯ: เห็นอันว่าให้เป็นที่ไปตามร่างของกรรมาธิการ

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๘ มาตรา ๙ มาตรา ๑๐ มาตรา

๑๑ มาตรา ๑๒ มาตรา ๑๓ มาตรา ๑๔ มาตรา ๑๕ มาตรา ๑๖

มาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙

น.อ. หลวงธำรงนาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมาธิการ):

ในมาตรา ๑๙ นี้ได้มีการพิมพ์คำกล่าวดูแล้ว ขอเติมคำว่า "จังหวัด"
หลังคำว่า "สภา" อ่านได้ความว่า "การประชุมทุกคราวต้องมี
สมาชิกสภาจังหวัดมาประชุม..." เติมคำว่า "จังหวัด" หลัง
คำว่า "สภา" และในมาตรา ๒๐ วรรค ๒ ก็ขอเติมเช่นเดียวกัน
คือ "สมาชิกสภาจังหวัดคนหนึ่งย่อมมีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน"

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ มาตรา ๒๒

มาตรา ๒๓ มาตรา ๒๔

ขุนอนุสรสิทธิกรรม (เพ็ชรบุรี): ในมาตรา ๒๔ นี้ข้าพ-

เจ้าขอแปรญัตติให้เติมคำว่า "และผู้แทนราษฎรของจังหวัดนั้น" ลง
ไปข้างท้ายคำว่า "กรรมการจังหวัด" ซึ่งอ่านได้ความว่า "กรม-

การจังหวัดและผู้แทนราษฎรของจังหวัดนั้น มีหน้าที่ไปประชุมสภา
จังหวัดและมีสิทธิแสดงความคิดเห็นในสภาได้ แต่ไม่มีสิทธิออกเสียงลง
คะแนน" ข้าพเจ้าได้ไปอภิปรายชี้แจงให้ท่านกรรมาธิการในเวลาคราว

แก้ไขพระราชบัญญัติแล้วที่สภากรรมาธิการไม่เห็นด้วย โดยอ้างเหตุผลว่า ๑. ในสมัยที่มพระราชบัญญัติกระทรวงศึกษาธิการให้ผู้แทนราษฎรยื่นที่ปรึกษาของสภาจังหวัดนั้น ไม่มีผู้แทนคนใดสนใจไปประชุม ๒. ก็ปรากฏว่าในบางจังหวัดในการประชุมสภาจังหวัดนั้น ได้เกิดการโต้เถียงระหว่างผู้แทนราษฎรกับกรมการจังหวัดอย่างเด็ดร้อน หรือออกอย่างหนึ่ง ถ้าหากว่าผู้แทนราษฎรได้ไปประชุมร่วมกับกรมการจังหวัดแล้ว การประชุมปรึกษาเข้าตัวของไม่ ราชวณ เป็นทำงานว่าอาจจะทำให้เร็วเสีย ไม่สมควรที่จะไปเกี่ยวข้องกับของสภาท้องถิ่น

ตามเหตุผลที่กรรมาธิการได้กราบทูลแจ้งข้างต้นนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย จึงขอสงวนมาอธิบายในสภาฯ เพื่อขอความร่วมมือของท่านสมาชิกผู้มเกียรติทั้ง ๒ ประเภท และรวมทั้งคณะรัฐบาลด้วย ออกครั้งหนึ่ง

ในเหตุผลของข้าพเจ้าที่มีความประสงค์อยากให้ ผู้แทนราษฎรของจังหวัดนั้นร่วมประชุมสภาจังหวัดด้วย เพราะว่า

๑. สภาจังหวัดนั้นทำหน้าที่ควบคุมกิจการของกรมการจังหวัดนี้ สภาผู้แทนราษฎรก็มีอำนาจหน้าที่ควบคุมกิจการของรัฐบาล สมาชิกสภาจังหวัดก็เป็นผู้แทนปวงชนในจังหวัดเช่นเดียวกันกับผู้แทนราษฎร ซึ่งเป็นผู้แทนของปวงชนในประเทศ เพราะฉะนั้นในการประชุมของสภาจังหวัดนั้น ถ้าหากว่าได้ มีผู้แทนราษฎรนั้นเข้าร่วมด้วย ก็จะทำให้

งานของสภาผู้แทนราษฎรหรือสภาจังหวัด ประสานกลมเกลียวกัน เช่น
เกี่ยวกับกิจการงานของประเทศ เช่น คณะรัฐมนตรีก็มีกาวประสานงาน
กับคณะกรรมการจังหวัด เพราะฉะนั้นผู้แทนราษฎรกับสมาชิกสภา
จังหวัดก็ควรประสานงานเช่นเดียวกัน

ข้อ ๒. ข้าพเจ้า เห็นว่า ผู้แทนราษฎรทุกคน คงพิจารณาที่จะทำ
ประโยชน์ให้เกิดกับจังหวัดที่ราษฎรเลือกตั้งตนขึ้นมา ให้มีความเจริญ
เกินกว่าจังหวัดอื่น เมื่อในพระราชบัญญัติ สภาจังหวัดเปิดโอกาสให้
ผู้แทนผู้หนึ่ง มีสิทธิ มีเสียง ในการแสดงความคิดเห็น ใน สภาจังหวัด
ได้แล้ว เช่นนั้นไม่ ต้องสงสัยเลย ว่า เขาจะไม่พยายาม แสดง ความคิด
ความเห็นของตนให้ เป็นประโยชน์แก่ประชาชนน้อยอย่างเต็มที่ ซึ่งเท่ากับ
ว่าเป็นการเปิดโอกาสให้ ผู้แทน ราษฎร ของจังหวัดนั้นได้ ทำประโยชน์
สนองราษฎรที่เลือกเขาเป็นผู้แทนราษฎรขึ้นมา ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่า จะเป็น
ที่ยินดีของผู้แทนที่หวังดีต่อประเทศชาติและบ้านเมือง ถึงแม้ว่าเวลา
นอกสมัยประชุมนั้น ผู้แทนราษฎรจะใช้เวลาไปเยี่ยม ราษฎรตามท้อง
ถิ่นหรือคิดคอกับราษฎร ในการอื่น ๆ จะไม่ไปประชุม สภาจังหวัดก็ย่อม
ทำได้ ไม่มีความผิด หรือเสียหายอย่างใด ซึ่งเท่ากับว่ามา สอบสวน
ถ้าอยากจะทำประโยชน์ ให้แก่ท้องที่แล้วก็ไปประชุม และเมื่อมีกิจธุระ
ไปไม่ได้ ก็ไม่ต้องไปเพราะ ในพระราชบัญญัติ นี้ไม่มีบัญญัติความผิดไว้
แต่อย่างใด

เท่าที่ถรรมานิดการช้แจงว่าผู้แทนราษฎรบางคนไม่สนใจในเมื่อได้
 อดยแยกโอกาสให้ เป็นที่ปรึกษามาแล้วนั้น ข้าพเจ้า เห็นว่า ตำแหน่ง ที่
 ปรึกษาของสภาจังหวัดไม่เหมาะแก่สภาพของผู้แทน ราษฎร คือเมื่อผู้
 แทนราษฎรเขาไม่เข้าร่วมประชุมในฐานะที่เป็นที่ปรึกษานั้น เมื่อไม่มี
 ใครปรึกษาหารือแล้วก็ของนั่งเฉย ๆ จึงทำให้ เป็นที่เบื่อหน่ายที่จะเขา
 ไปร่วมประชุมด้วย จึงไม่ค่อยไปประชุมกัน

อีกประการหนึ่งที่ถรรมานิดการช้แจงว่า ผู้แทนราษฎร เข้าประชุม
 ้วยนั้นก็ได้โอกาสเดินทางไปหาเหตุทะเลาะวิวาทกันในสภาจังหวัด ซึ่
 ข้าพเจ้า เห็นว่าเป็นเรื่องมรรยาทส่วนตัวของบุคคล และตามที่เคยมีเหตุ
 ปรากฏขึ้นก็มีเพียงแห่งหนึ่งหรือสองแห่งเท่านั้น แล้วก็จรวรที่เกิดขึ้น
 นั้นก็ไม่ได้เกิดขึ้นในสภาจังหวัด สาเหตุก็มัก จะเนื่องมาจากข้อฝ่าย
 หนึ่งมีการเหยียดหยามดูหมิ่นดูถูกระหว่างกัน ซึ่งความจริงถ้าหากว่า
 ทางฝ่ายคณะกรรมการจังหวัดและทางฝ่ายผู้แทนราษฎรก็ได้ ถ้าหากว่า
 เป็นผู้ ที่มีศีลธรรมมรรยาทอันดีด้วยกันทั้งสองฝ่ายแล้วก็คงไม่มีเรื่องว
 เกิดความเสียหายอย่างหนึ่งอย่างใดแก่สภาจังหวัดนั้น

ข้อที่ว่าผู้แทนราษฎรช้อย่อมอยู่ใน สถานะที่สูง และ มิ่งาน อันสำคัญ
 ค้องทำช้อยแล้ว ไม่สมควรที่จะไปแย่งงานของท้องถิ่น ซึ่ข้าพเจ้าก็
 มองไม่เห็นว่าจะเป็นการแย่งงานของท้องถิ่นได้อย่างไร เพราะเหตุที่ว่าผู้
 แทนเช่นแต่เพียงมีหน้าที่ไปแสดงความคิดเห็นในสภาเท่านั้น ซึ่ง
 ที่ประชุมจะรับเอาความคิดเห็นไปก็ได้ หรือไม่เอาไปก็ได้ เมื่อ

นมเมื่อใด
.เห็นท
กมลเมื่อย
มือไม่ม
ยที่จะเข้า
ไปประชุม
วก็ ขอน
คยอมเทศ
ทเกิดขม
ถชักผวย
ถ้าหากว
ถ้าหากว
มีเรื่องราว
อื่นสำคัญ
เจ้าพเจ้า
รหากทว
ท่านน
ได้ เม

เช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความเชื่อมั่นว่า พระราชบัญญัติสภา
จังหวัดในมาตรา ๖๕ จะคงเดิมแก่ ไซ้ตามทข้าพเจ้าเสนอมานันแล้ว ะ
ยื่นคุณประโยชน์แก่สภาจังหวัดอย่างสูง

น.อ. หลวงช้างนางาวาสวัสดิ์ ร.น. (ประธานกรรมาธิการ):

คณะกรรมการขอชี้แจงสั้น ๆ ดังนี้ว่า เหตุผลต่าง ๆ ซึ่งท่านสมาชิก
ผู้หนึ่งอ้างว่าเป็นคำชี้แจงของคณะกรรมการนั้น ความจริงเป็นการชี้
แจงภายใน และนอกจากนั้นในกรณีที่ท่านได้ ชี้แจงคลาดเคลื่อนกับ
ความจริงหลายประการ แต่ที่ไม่ใช่เป็นปัญหาที่ระต้องชี้แจงในที่นี้

คณะกรรมการเห็นว่าระเบียบว่าบัญญัติไม่ได้นั้น ค้วยเหตุผล
บางประการดังนี้ คือในมาตรา ๒๔ เป็นการบังคับ หรือว่าให้มี
หน้าที่กับคณะกรรมการจังหวัดใน การที่ ระต้องไปประชุมใน สภาจังหวัด
ซึ่งเป็นการช่วยด้วยเหตุผล เพราะเหตุว่าคณะกรรมการจังหวัดมีหน้าที่
ระต้องสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับสภาจังหวัด จึง เป็นการ สมควรซึ่งระต้อง
ให้คณะกรรมการจังหวัดมี หน้าที่ ระต้องไป ประชุม ที่นี้จะให้ผู้แทนมี
หน้าที่ไปประชุมนั้น คณะกรรมาธิการเห็นว่าเราจะไปเขียนกฎหมาย
บังคับผู้แทนราษฎรในสภา เป็น การไม่สมควร และนอกจากนั้นไม่มี
อะไรเป็นบทบังคับผู้แทนราษฎรกว่า ถ้าไม่ไปประชุมแล้วอาจะมี การ
บังคับในทางหนึ่งทางใด เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ผู้แทนราษฎรจะไปประชุม
ก็ได้ ไม่ไปก็ได้ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วคณะกรรมการจังหวัดไปว่าอาจะ

ไม่มีผู้แทนราษฎรไปประชุม เพราะว่ารามหนาท จะคงไปตามท้องที่ และมีหน้าที่ทางสภาอื่น เมื่อเขามาขึ้นนั้นก็จะเห็นทางเสื่อมแก่ผู้แทนราษฎรนั่นเอง

ประการที่ ๒ กฎหมายที่ตั้งแต่ก่อนจนยังไม่ถึงงานของคณะราษฎร อย่างใดอย่างหนึ่งเลย แล้วมาถึงมาตรา ๒๔ ก็มีหน้าที่ให้ไปประชุม แล้วในการไปประชุมก็มีออกความเห็นเท่านั้น ออกเสียงลงคะแนนไม่ได้ คณะกรรมการเห็นว่าไม่มีอะไรแม้แต่ส่วนใดเสียแก่ผู้แทนราษฎร และการที่ไปนั่งนั้นก็เรียกว่าไปนั่งเล่น ๆ อยู่เท่านั้นเป็นต้น

ในประการที่ ๓ ว่า ในการที่ไม่ได้เขียนให้ มีผู้แทนราษฎรไว้ในมาตรา ๒๔ นี้ไม่เห็นการเสียหายอย่างไร แต่ถ้าผู้แทนราษฎรมีความวิตกความเห็นประการใดก็ย่อมจะเสนอต่อคณะกรรมการจังหวัดได้ แต่เมื่อผู้แทนราษฎรจะเสนอความวิตกความเห็นต่อรัฐบาลได้แล้ว จะไปเสนอต่อคณะกรรมการจังหวัดทำไม คณะกรรมการเห็นว่ายังมีเหตุผลอีกหลายประการ และตามรัฐธรรมนูญได้อธิบายแต่เพียงสั้น ๆ เท่านั้นก็พอ จึงเห็นว่าไม่ควรจะให้ผู้แทนราษฎรเข้าไปเกี่ยวข้องในเรื่องเช่นนั้น เพราะฉะนั้นจึงเห็นว่าไม่ควรจะเพิ่มให้ตามข้อเสนอมา

ประธานสภาฯ: ข้าพเจ้าขอให้ที่ประชุมวินิจฉัย ผู้ใดเห็นควรจะให้เขียนไปตามร่างที่กรรมการเสนอมา ขอได้โปรดยกมือขึ้น สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ: ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าให้ขึ้นไปตามร่างของกรมการ

เลขาธิการสภาฯ : มาตรา ๒๕ มาตรา ๒๖ มาตรา ๒๗

มาตรา ๒๘ มาตรา ๒๙ มาตรา ๓๐

ประธานสภาฯ : ทบทวนครั้งที่ ๒ แล้ว ต่อไปขอให้พิจารณา
ในวาระที่ ๓ ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติสมควรจะออกใช้ เป็นกฎ-
หมายได้ ชกได้ ไปรยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ไปรยกมือขึ้น

ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เห็นอันว่าพระราชบัญญัตินี้ ออกประกาศใช้
เป็นกฎหมายได้

ต่อไปข้าพเจ้าได้รับญัตติจากรัฐบาลขอว่า ขอให้มีการประชุม
ลับในเรื่องการทะเลาะกันคนต่างตัว ขอให้กรมการเข้าประจำที่

เลขาธิการสภาฯ : พระราชบัญญัติการทะเลาะกันคนต่างตัว
(ฉบับที่ ๓) พุทธศักราช ๒๔๘๑ คำปรารภ มาตรา ๑ มาตรา ๒
มาตรา ๓

นายเชมชาติ บุณยรัตพันธุ์ (ร้อยเอ็ด) : ในมาครานคณะ
กรมการได้แก้ไขร่างเดิมเป็นอันมาก คือในเรื่องกำหนดค่าธรรมเนียม
นายชกทะเลาะกัน เมื่อรัฐบาลเสนอร่างมายังสภาฯ นี้ได้กำหนดไว้ ใน

นซึกแจ้งว่าไม่เกิน ๑๐ บาท แต่ในต้นขอกว่าแล้วแต่กฎกระทรวงจะกำหนดไว้ จะมีเหตุผลสมควรจะชี้แจงแก่สภาฯ นข้างประการใด

ม.จ. วรณไวทยากร วรวรรณ (ประธานกรรมมาธิการ): มีสมาชิกแปรญัตติให้เพิ่มขึ้นกว่า ๑๐ บาทก็มี คำกว่า ๑๐ บาทก็มี คณะกรรมมาธิการ เห็นว่า เรืองน ควรจะปล่อยให้ รัฐบาล เป็นผู้กำหนดในกฎกระทรวงดีกว่า เพราะว่าตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังได้ชี้แจงแล้วว่า ถ้าเก็บในสภาพภาษีแล้ว ก็ชักค้อสนธิสัญญาต่างประเทศ ก็ว่าน ค่าธรรมเนียมจกทะเบียนจะมีสภาพเป็นภาษีอากร หรือเป็นค่าธรรมเนียมโดยแท้ ก็ยอมแล้วแต่จำนวนและวิธีการที่เก็บ คณะกรรมมาธิการจึงเห็นว่าทางปรองของระหว่างสมาชิกที่แปรญัตติชกกันนั้น ประการหนึ่ง และอีกประการหนึ่งเพื่อยกกันไม่ให้ต่างประเทศเข้ามาทวงพระราชบัญญัติคืนได้ ก็ควรมอบอำนาจนั้นให้แก่ฝ่ายบริหาร แต่ว่าฝ่ายบริหารจะไปเก็บเกินควรก็ชกกับสนธิสัญญา เมื่อมี ทางกำกับเช่นนั้นแล้ว ก็ให้ปรองคองกับผู้แปรญัตติว่า ให้วางไว้ตามวิธีการในกฎกระทรวง

เลขาธิการสภาฯ: มาตรา ๔ มาตรา ๕ มาตรา ๖ มาตรา ๗

ประธานสภาฯ: ทมควาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปพิจารณาควาระที่ ๓

ผู้ใดเห็นว่าร่างพระราชบัญญัติสมควรชกให้ เป็นกฎหมายได้ ขอได้ไปรคยกมือขึ้น

สมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก

ประธานสภาฯ : ผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้ไปรบกวนมือจน
ไม่มีสมาชิกยกมือ

ประธานสภาฯ : เป็นอันว่าร่างพระราชบัญญัตินี้ ออกบังคับใช้
เป็นกฎหมายต่อไป หกเวลา ขอเลิกประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๕๐ นาฬิกา

ร.อ. กุหลาบ กาญจนสกุล ร.น.

จำรัส ส.ส.

ชิต เวชประสิทธิ์

น.ค. ทองหล่อ ขำหิรัญ ร.น.

ร.ต. เนตร พูนวิวัฒน์

ภิญโญ อินทะวิวัฒน์

ร.ต. ลัมย์ กฤษณะภักดี

โสภณ สุภธีระ

อนุสรสรสิทธิ์กรรม

ควรวาแล้ว

พระยามานวราชเสวี

ประธานสภาผู้แทนราษฎร

ประเสริฐ บัณฑิตกุล

ประสิทธิ์ ศรีสุชาติ

ศิริ อินทร

ถิน จุฑะรพ

สุรินทร์ ถิพลากร

เล็ก จารุณี

วิศิษฐ์ ลูกอิน

ผู้ช่วยกรรมการประชุม

กหกรรมบดี

เลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ที่กองการพิมพ์ สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร